

СІЧЕНЬ 1978 Ч. 1

JANUARY 1978 NO. 1

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK XXXV Ч. 1 СІЧЕНЬ 1978 JANUARY 1978 NO. 1 VOL. XXXV,

З Різдом Христовим будьмо здорові	1
У. Л. Талан дарувати й одержувати	1
Лист Патріярха Й. Спіного	2
М. Жижка: Віфліем	2
О. Рябченко: Незабутні січні	2
О. Ставнича: Перша Національна Жіноча Конференція	3
12. Січня — День Солідарности	4
Вітаємо новий, 31 Відд. СУА	4
Український Музей	5
Наша обкладинка. Л. Б.: Дещо про дереворізьбу	6
Д-р І. Сеньків: Наше Різдво в народних віруваннях	9
Л. Б. Відвідини Музею людини	11
Тільки між нами і телефоном Л. Калинович	12
Калейдескоп жіночого життя. С. Андрушків	13
Що читати. М. Тарнавська: О. Ізарський ¹ Полтава	14
Рубінець М.: Відкриття нового приміщення "Р. Ш." в Куритібі	15
Л. Храплива-Щур: Наша дитяча книжка і те, що кругом неї...	16
М. Галун — Блак: Тітка Америка	17
Л. Дражевська: Різдвяні дні в Українському Музеї	18
Вісті з Централі	20
СФУЖО	21
Our Life	23
Вишивка. Церква в полум'ї	27
Харчування. Л. Гриців: Хліб	29
Хроніка Округ. Округа Чікаґо	32
Посмертні згадки	33
Замість квітів	34
Нашим малютам	36
Подумайте відгадайте	36
Замість квітів. Пресовий фонд	обкл.

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor Ulana Liubovych
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.
Редактор — Уляна Любович
Редакційна Колегія: Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець,
Наталія Ішук, Світлана Луцька, Олександра Різник, Марта Тарнавська.
Our Life — Марта Бачинська
"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.
Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.
Передплата в США і Канаді: річна...11.00 дол. піврічна...6.00 дол.
Поодиноке число 1.15 дол.
Річна передплата: в Англії... 2½ ф. ст., в Австралії... 5 а. д. у Франції... 20 фр., в Німеччині...20 н. м., в Бельгії...250 б. фр.
Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.
Subscription in the United States of America and Canada 11.00 per year, half year 6.00: single copy \$1.15.
In England 2½ pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА:

Іванна Рожанковська	— голова
Олександра Різник	— заступниця голови
Любослава Шандра	— заступниця голови
Христина Навроцька	— заступниця голови
Ольга Ставнича	— заступниця голови
Евфрозина Мартинець	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонден- ційна секретарка
Ірина Комар	— касирка
Поля Книш	— фінансова секретарка

РЕФЕРЕНТУРИ:

Ірина Кіндрачук	— організаційна
Ірина Лончина	— виховна
Даня Дикий	— виховна
Люба Волинець	— культ.-освітня
Каміля Смородська	— зв'язків
Теодозія Савицька	— сусп. опіка
Дора Рак	— пресова
	— статутова

ВІЛЬНІ ЧЛЕНИ

Орися Зінич
Анастасія Вокер

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Ольга Муссаковська	— голова
Ірина Качанівська	— член
Надія Попель	— член
Наталія Лопатинська	— заступниця
Олена Шиприкевич	— заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ СУА

Марія Фаріон	— Огайо
Марія Юзефович	— Чікаґо
Наталія Даниленко	— Філадельфія
Ольга Гнатейко	— Нью Джерзі
Рома Дигдало	— Дітройт
Олександра Кіршак	— Нью-Йорк
Іванна Мартинець	— Північний Нью-Йорк
Лідія Фіцалович	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd. Bilborough Estate
Nottingham, England
Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych
c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

3 РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Тим старовинним вітанням звертаємося до всіх людей доброї волі в далекій Україні та в усіх місцях поселення, бажаючи їм та їхнім найближчим усякого добра!

Наші найкращі бажання передаємо, цією дорогою, Почесній Голові СУА Лідії Бурачинській, членам Управ Округ та Відділів, усім членкам СУА та всім нашим приятелям і прихильникам!

Нехай у Новому Році Боже благословення буде з Вами і принесе Вам багато успіхів у особистому та громадському житті!

Головна Управа Союзу Українок Америки

Нашим співробітникам, дописувачам, передплатникам, читачам, прихильникам та критикам бажано з нагоди Свят Різдва Господнього багато щастя та успіхів.

З Новим Роком, з новим щастям! На все добре!

Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

ТАЛАН ДАРУВАТИ Й ОДЕРЖУВАТИ

Дарувати й одержувати. Здавалося б, що це прості чинності. Інколи вони пов'язані з загальноприйнятим звичаєм. Даруємо і одержуємо з нагоди іменин чи дня народження, з нагоди шлюбів та різних річниць. Приносить дарунки св. Миколай, а на Різдво ангелики під ялинку. Здається, усе тут ясне й просте. Дарунки залежать від спроможностей того, хто дає, і бажання тих, хто одержує. Але чи тільки від того? Чи тільки це надає особливої вартості дарункам?

В Америці особливо Різдво викликає правдиву повільність дарунків. У крамницях натовп покупців не тільки перед святами, але й після них, бож багато людей приходять міняти те, що дістали.

Можемо догадуватися, що звичай різдвяних дарунків нав'язує до дарів, які три царі принесли колись маленькому новонародженому Ісусові. Спонукою до того, щоб іти далекими дорогами, була любов до незнамого але й очікуваного Спасителя. Дорогоказом була "звізда ясна", наче символ любови й надії.

Коли хоч трішки вглибитися у сучасну, сказати б, церемонію давати й одержувати, то легко помітити, що в тій "процедурі" загубилося якраз те, що повинно б бути спонукою до акту обдаровування. Внутрішній його зміст потонує під розкішними опакуваннями та дорогими цінами. Зникає те, що повинно бути невід'ємним при даруванні й одержуванні.

Що ж повинен виявляти дарунок? Що повинні б відчувати той, хто дарує, і той, хто одержує? Чи тільки матеріальна вартість має значення для одного й другого?

Є люди, які вміють та люблять давати, і є такі, які вважають цей звичай конечним, а може й зайвим тягарем. Є такі, які вміють одержувати, вміють радіти й бачити в дарунку не тільки предмет, річ, але й те, що хотів виявити той, хто дає, бачать його намагання принести радість дру-

гій особі. Є інші, які цікавляться тільки матеріальною вартістю дарунку та його практичною придатністю.

Вишукати, вибрати й приготувати для любої особи дарунок це гарне щасливе переживання. Здогадуватися, що їй любе. Вложити у цю дію свої почування, свою добру волю і любов — це радісне переживання. Згадаймо дарунки дітей для батьків. Скільки любови й ніжності у тих, інколи, незграбно опакowanych дарунках, що їх у таємниці приготують діти своїм батькам чи вчителям. Буває, що маленька китичка любіша від розкішного букету.

Та, на жаль, щораз то більше підпадаємо під вплив цивілізованого, але й зматеріалізованого світу й не трудимося придумуванням, що кому давати. Блискучим опакуванням і ціною відробляємо, "відкуповуємося" від того обов'язку, який накидає нам звичай.

Непривичного мусять вражати коверти з грішми, які одержують молодята, замість дарунків від весільних гостей. Посвідки на дарунки до розкішних крамниць це ще один доказ, що дарування зведено до сухої форми відплатності. Пригадуються слова "малого принца" із книжки Антуана Екзюпері, який говорить про те, що тепер люди купують собі приятелів, вибираючи їх з-поміж тих, які можуть їм придатися, не кермуючись серцем, а тільки практичною потребою.

Не тільки давати це вмілість, треба вміти теж одержувати. Бувають такі, які ніколи нічим не тішаться, які приймають дарунки або байдуже, або розглядають їх критично. Який це біль для тих, хто дає, коли їх намагання принести радість зустрінуться з холодною байдужістю чи насмішкою. Вміти радуватися з усього, що одержуємо, так як і вміти з радістю і любов'ю дарувати — це особливі, Богом дані прикмети. Які ж вбогі і навіть гідні співчуття ті, які не вміють давати й не спосібні радуватися з одержаного. Давати й одержувати це особливі джерела радості й щастя.

У. Л.

Наша обкладинка. Дерев'яна трійця с. Шенім. Збірка Б. С.

Our cover. Three-armed wooden candlestick from the village of Shepit. From the collection of B.S.

НЕЗАБУТНІ СІЧНІ

Мов скеля виринув з руїни,
Вогнем палав в серцях звитяжний шал,
Від Сяну аж на схід країни
З столиці пролунав Універсал!

І другий ніс героям славу,
Новим відгомоном минулих слав,
В Соборну вільную Державу
Братерські рідні землі поєднав!

Всміхався Юр й свята Софія,
Лаврою нісся перемоги дзвін,
Предвічна здійснилася мрія,
Осягнута мета! Великий чин!

Недовго слави дні прожили,
Із півночі хижак — дикун напав,
Ще й до тепер ростуть могили,
Горить криваве полум'я заграв.

Гострять же меч! Прийде година!
Московія впаде, як колись Рим,
З руїн повстане Україна,
Під своїм вільним прапором одним!

Австралія, 1969 р.

Слава Ісусу Христу!
Ч. 4329/77

Ватикан,
дня 14 грудня 1977

До
Світлої Головної Управи
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
Нью Йорк, ЗСА.

Світла Головна Управо!

Щиро дякую Вам за молитви, побажання, gratуляції та щирі слова з нагоди моїх ювілеїв. Молю Господа, щоб винагородив Вас всещедримися своїми дарами і благословив великими успіхами Вашу відповідальну працю, та й допомагав Вам завжди мати на увазі своє найперше завдання — виховання нашої молоді, яке найбільше залежить від нашої матері-українки.

Щасливих Вам Свят і Нового Року!

Благословення Господнє на Вас!

Христос рождається!

Патріярх і Кардинал

ВІФЛЕЕМ

МАРІЯ ЖИЖКА

На Святій Землі у Віфлеємі, де багато жидів-християн, поширена легенда про "Останній Святий Вечір Божої Матері"...

Вона записана дуже жваво, давніми прочанами, які подорожували по Святій Землі ще до 375 року після Христа.

"Це Святий Вечір, той останній, який Благословенна Мати провела на цій землі. Вона сиділа зі Св. Іваном в Апостольському домі біля Шляху Страждання. Її думки линули в давноминулі дні, до Віфлеєму. Минуле оволоділо нею — її охопило велике бажання знову побачити стайню, де народився Христос. Її тягнуло до останнього Причастя в стаєній церковці. Божа Матір піднялася з місця:

— Підемо Іване!...

І вони пішли — Божа Матір і Св. Іван. Не доходячи до Віфлеєму, зустріли чабана — одного з тих, що приходили до народженого Христа-Дитини в той перший Святий Вечір. Він ішов з таким же почуттям і тепер з Божою Матір'ю і Св. Іваном тим же самим

шляхом до Віфлеєму. Як тоді, так і тепер, шлях був засніжений і повітря було холодне, як у першу Святу Ніч. (Через кожні три роки, між Єрусалимом і Віфлеємом випадає сніг).

Щасливий чабан — він бачив Божу Матір, як тоді вона схилилася над Божим Дитям, а тепер бачив Божу Матір, як Вона востаннє схилиється над тим місцем, де народився її Син".

...Це жива легенда стародавніх прочан... Ми також, кожний з нас, має свій Віфлеєм, на який ми дивимось в давноминулі дні — на місце, де ми родилися, де ми були охрищені, де мати колихала нашу колиску, де ми повиростали, де ми навчалися віри Божої, і дім, з якого ми вийшли в життя... Туди наші думки часто повертаються... в місця, які ми відвідуємо думками і часто про це говоримо дітям нової генерації... минулі місця мають вплив на теперішнє оточення. Цінна ця любов до нашого Віфлеєму. Ми пригадуємо їх, якщо не в дійсності, то завжди думками — нашу першу школу, побратимів наших дитячих років, церкву, в якій нас охристили і в якій наша

ПЕРША НАЦІОНАЛЬНА ЖІНОЧА КОНФЕРЕНЦІЯ В ГЮСТОНІ, ТЕКСАС

Щоб підготувати Національну Жіночу Конференцію, яка відбулася від 18 до 21 листопада в Гюстоні, Техас, треба було вкласти багато трудів та коштів. Упродовж року жінки всіх штатів Америки, по цілій території країни мали можливість голосувати над рекомендаціями, які представила їм комісія Міжнародного Року Жінки, а теж над рекомендаціями, які приготували самі жінки. Вибрано теж 1442 делегатки. Конференційна Комісія у Вашингтоні признала теж право участі 400 вільним делегаткам; це були в більшості голови національних жіночих організацій та визначні діячки жіночого руху. Можливість вислання вільних делегаток одержали дві українські жіночі організації, а саме Союз Українок Америки та Об'єднання Жінок Чотирьох Свобід України. Делегаткою США була заступниця голови Оля Ставнича, а ОЖОЧСУ голова цієї організації Уляна Целевич. Крім того, присутні були Дора Рак як офіційна обсерваторка та Анна Грицик, Юлія Копчинська, Віра Куца, Оля Кузик, Дася Процик, Дарія Степаняк та Оля Стівенс.

Літак піднявся над Ньюарком і я примістилася, щоб якнайвигідніше перенести чотирогодинний лет до Гюстону. В моїй перевантаженій течці я мала фунти паперів і обіжників у справі конференції, на яку я саме летіла.

Не пройшло кілька хвилин, як до мене присілася жінка, яка пізнала обкладинку Пляну Акції Жіночої Конференції. Вона представила себе як делегатка з Нью Джерзі і ми почали довшу розмову про справи, які будуть порушуватися в наступних трьох днях у Гюстоні.

Під час нашої розмови виринуло питання про етнічні організації. Моя співрозмовниця китайського

мати тримала нас до першого Причастя. Цвинтар з могилками спочилих родичів, місто чи село, в якому ми почали першу працю. Ми все це згадуємо і це є для нас те саме, на Україні, що було для чабана і для Божої Матері у Віфлеємі. Нас самих духовна сила тягне побачити знову наш Віфлеєм в Україні — прийняти Святе Причастя там, де ми прийняли наше перше.

Легенда вимагає почуття до цього. Деякі скажуть: "Воно звучить якби сантиментально"... Але сантиментальність часто грає не малу частину в духовному житті і в характері.

У Віфлеємі щороку велика Архиєрейська Служба Божа в храмі Народження Христа, там і сьогодні схиляються прочани, вклоняються і цілують місце, де народився Христос, те місце, що відзначено срібною зіркою на підлозі і освітлюється срібними і золотими лямпадками.

А по сходах кам'яних, стоптаних ногами прочан, століттями, без зупинки і посьогодні опускаються до Печери Народження, щоб вклонитися Йому, бо надія людини і наша українська, лише на Того, хто тут народився.

Христос Народився! Славимо Народженого Христа! Слава Україні!

Оля Ставнича — заступниця голови США

походження і активна в різних китайських організаціях. Ми застановилися над питанням, чи мають етнічні організації обмежувати свою працю і свій світогляд виключно до своєї етнічної групи, а чи мають вони активно включатися в загально-суспільне, в цьому випадку жіночо-організаційне життя? Яку користь приносить організація собі, своїм членам і своїй етнічній групі, коли вона замкнеться в своє національне коло і не цікавиться та не реагує на своє довкілля? Вона виявила вдоволення і захоплення, що інші етнічні жіночі організації активізуються в загальножіночій праці і що не лиш вона, але цілий жіночий рух скористає безмежно через цю нову активність.

12 СІЧНЯ — ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТІ

День 12 січня прийнято, за ініціативою Головної Пластової Булави, як день солідарності. Перекликається це з заявою Вячеслава Чорновола та інших в'язнів радянських тюрем, які 12 січня переводять голодівку і цим способом протестують проти несправедливості та висловлюють свою солідарність із усіма поневоленими.

Рівночасно в той день пластуни закликають усіх переводити голодівку, а заощаджені гроші віддати на акцію допомоги переслідуваним.

Вітаємо новий Відділ у Вискансин Делс, Округа Чікаго, який одержав число 31.

На основуючих зборах 10 листопада 1977 р. вибрано Управу, яку очолила Ірена Кузик — голова, Анна Піганюк — заступниця голови, Ірена Запухляк — секретарка, Галина Гайдук — касирка, Анна Скібіцька — організаційна референтка, Мелянія Кузик — голова Контрольної комісії.

Члени: Ксеня Січ, Рома Кузик, Теодозія Лушак, Дарія Малюк, Віра Папушкевич, Аліса Паар, Анна Парфієвич, Анастасія Запухляк, Віра Запухляк.

Новому Відділові бажаємо багато успіхів у цікавій праці нашої організації.

Обміркували ми ще питання, які турбували нас і, які різним способом порушувала американська преса. Що можна на такій конференції досягнути? Як переводитиме пленарні сесії президія? Чи можна буде дискутувати справи, які не є у програмі, але все ж таки важливі для поодиноких делегаток? Окрім цих загальних питань, мене ще особисто цікавили можливості акції щодо ув'язнених українських жінок.

Зразу після приїзду до Гюстону видно було, що конференцію можна було краще підготувати. Наприклад: Плян акції вислано делегаткам для перегляду пізно, в остатнім тижні; в самім готелі сиділи жінки годинами на своїх валізах, чекаючи на приміщення. Між учасницями були жінки молоді і старші; одягнуті за останньою вишуканою модою аж до джінсів.

Після бурхливого приїзду і реєстрації велика кількість учасниць конференції взяла участь в прийнятті "E R America", де в переповненій залі виступили жінки президентів, пані: Картер, Форд і Джонсон, провідні активістки жіночого руху та представниці міста Гюстону. Темою цього прийняття було підтримування конституційної поправки для рівних прав — Equal Rights Amendment. Відразу можна було відчувати, з яким великим ентузіазмом підтримували жінки цю контроверсійну справу.

Цього самого вечора я мала нагоду стрітнутися з головою Українського культурно-освітнього клубу в Гюстоні, Оксаною Данилик, з Михайлом Даниликом, заст. голови гюстонського відділу УККА та з Ренею Поточняк. Вони познайомили мене з діяльністю своєї організації та обіцяли допомогу в моїй праці на конференції. Відділ УККА допоміг мені передрукувати листа від мене до делегаток, в якому я, від імени США закликаю делегаток підтримати рекомендації в справі людських прав і згадую, що ми від США відчуваємося до обов'язку стати в оборону українських жінок-політв'язнів та всіх жінок переслідуваних за їхні релігійні, національні та політичні переконання. Наступного дня цей лист разом із нашою брошурою "Жінки політв'язні в СРСР" роздали пані: Данилик, Поточняк і Кіхтан усім присутнім делегаткам.

Під час конференції пані з ОЖ ООЧСУ роздавали афіші, летючки і брошури про українських жінок політв'язнів. Дора Рак відповідала за етнічну виставку при виставці Нью Джерської делегації, де також роздавалося українську літературу. Нам особливо допомогла Національна Рада Жінок, яка при своїм столику помістила літературу США.

Тим часом у головній залі відбулося величаве відкриття конференції, в якому взяло участь багато визначних осіб. Урочистості завершено передачею смолоскипа, запаленого в історичному місті Сенека Фолс, Н. Й., молодими атлетками, голові конференції. Белі Абцуг. Після цього зворушливого моменту, конференція взялася до праці над Плянм акції. Передискутовано і прийнято двадцять п'ять резолюцій, з-поміж яких найважливішими були Equal Rights Amendment, Reproductive Freedom в справі абортів, Sexual Preference в справі лесбійських прав, дитяча опіка, міжнародні справи та інші. (В наступному числі подамо текст і переклад рекомендацій).

З початком конференції делегатки створили "Pro Plan Caucus", де більшість рішила прийняти Плян акції в цілості, без додатків і змін. Це зроблено, щоб запобігти всіляким додатковим резолюціям, які могли б створити замішання і перешкодити в успішнім переведенні нарад. На жаль, це відразу виключило будь-які можливості для представлення окремої резолюції в українській справі. Всі етнічні групи (мурини, жиди, індіяни, азіяни та інші) рішили не виставляти окремих резолюцій в своїх поодиноких справах. Ми, задля гармонійної співпраці, мусіли зайняти те саме становище. І хоч Уляна Целевич робила заходи для внесення української резолюції, її президія відкинула.

Організатори конференції мали повну контролю над перебігом нарад і доступу до слова. Їхні співпрацівники з залі на умовлений знак вносили внески на закриття дискусії і в інші, згідні з парламентарними приписами способи мали повну контролю над промовцями і над внесками.

Ця конференція дала мені нагоду для обширних розмов з багатьома провідницями жіночого руху, особливо головами кількох визначних американських жіночих організацій. Між ними була Harry Wagner голова Генеральної Федерації Жіночих Клубів, яка дуже позитивно поставилася до нашої праці. Вона дуже цікавиться міжнародними справами і працює над розбудовою міжнародних клубів при Федерації.

Перед закриттям конференції гюстонський культурно-освітній клуб та відділ УККА приготували в домі Стефана Кіхтана прийняття для українських учасниць конференції. Це дало нам нагоду поінформувати їх про перебіг нарад, як також і познайомитися із життям української гюстонської громади.

Мої враження з цієї конференції переконали мене, що наше завдання на таких форумах було інформувати якнайбільше провідниць американського жіноцтва про долю наших українських жінок по тюрмах СРСР. Але не кінчати нашу працю на людських правах. Щоб здобути собі високу оцінку і повагу, ми мусимо собі на це заслужити нашою участю в жіночій русі. Ми мусимо активізуватися в різних ділянках американського життя та брати участь і слово в різних темах, які стосуються нас як громадянок американської держави. Мені дивно, що так мало українок цікавляться і беруть активну участь в жіночих справах.

Перед конференцією було питання, чи взагалі варто посилати українських делегаток, на яке треба відповісти, що тут не тільки були присутні жінки різних політичних, світоглядових та релігійних переконань, але були жінки-провідниці могутніх державних, професійних, суспільно-громадських та етнічних організацій. Тут є форум на обмін думок, інформацій, науки та співпраці.

Хочу особливо подякувати Марті Цегельській-Гарза за її поради і гостинність та гюстонському відділові УККА і Культурно-освітньому клубові за їхню велику допомогу.

Оля Палюх Ставнича

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE -
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО КОРИСТУВАННЯ
СЕРЕДА, СУБОТА, НЕДІЛЯ: год. 1-5 ПО ПОЛ.
П'ЯТНИЦЯ: ГОД. 3-7 ПО ПОЛ.

В ІНШИЙ ЧАС, ЗА ДОМОВЛЕННЯМ: ТЕЛ. (212) 228-0110

НОВІ МЕЦЕНАТИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

17	Відділ з Маямі, Флоріда	1,000 дол.
28	Відділ з Ньюарку, Нью Джерсі	1,000 дол.
33	Відділ з Клівленду, Огайо	1,000 дол.
83	Відділ з Нью Йорку, Нью Йорк	1,000 дол.

На покриття коштів каталогу осінньої виставки "Історичні мотиви в українських тканинах і вишивці" зложили:

93	Відділ з Гартфорду, Конн.	50.00 дол.
83	Відділ з Нью Йорку, Нью Йорк	25.00 дол.
12	Відділ з Парми, Огайо	20.00 дол.
63	Відділ з Дітройту, Міч.	10.00 дол.

Щиру подяку усім цим Відділам за їхні пожертви складає

Управа Українського Музею

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Анна Гувер з Каліфорнії 250.00 дол. із заміткою, що це є один долар на кожну тисячу доларів з проголошених 250.000.00 на Український Музей.

200.00 дол. зі спадщини бл. п. Стефанії Матчак переслала Євгенія Вербицька з Торонто.

Святочний даток в сумі 60.00 дол:

Ліда і Зенон Козак
Ольга і Михайло Мочула
Володимира і Євген Шипайло

Замість особистих святочних побажань:

50.00 дол. др. Ярослав, Оля і Міся Ставниці
20.00 дол. Леся і Василь Мочули
10.00 дол. Володимир Король.

Добровільні датки:

110.00 дол. др. Ярослав Падох
35.00 дол. Олена Назар
25.00 дол. др. Ігор Федорів
5.00 дол. Марія Ржепечька
3.00 дол. Ярослава Ніщененко.

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Список осіб, які подарували речі для Українського Музею в Нью Йорку:

Лідія Бурячинська зі спадщини бл. п. Стефанії Савицької з Торонто: рушник на ікону роботи Ольги Савицької, торбинка на хусточки, мережка з церковної вишивки.

Стефан Процюк, Нью Йорк, журнал "Народна Творчість і Етнографія" з 1973, 1974, 1975 років.

Оксана Сімович, Атлантик Ситі, 2 великі наволочки на подушки.

Марія Шкамбара, Голівуд Каліф. вишивана плахта з 1922 р. дві вишивані запаски по 50 років, жупан з 1923 р. жіноча сорочка з 1907 р., рушник з Київщини 80 літ, пояс-черес з перлами 1909 р. червоні чоботи, заплата червона з 1875 р. коралі дерев'яні червоні, шапка з 1910 р. на здвиг Соколів, касетка роботи брата в Березі Картузькій в 1935 р.

Євген Шипайло Ратерфорд, Н. Дж. рукавиці, українські гроші: сто гривень, 2 шт. по 25 карбованців, 1 по 50 карбованців і 2 по 5 гривень

Щиро дякуємо

Марія Шуст

Директор Українського Музею.

ПРИГАДКА

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПРИГАДКА

НАУКОВО-ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАПЕВИХ

проголосив

1 ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

на історичну повість або оповідання.

Згідно з бажанням фундаторів, твір повинен мати позитивне, державницьке насвітлення, при чому тему можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії.

Реченець конкурсу: продовжено до 28 лютого 1978 р.
Нагорода за найкращий твір: 400 дол.

Твори повинні бути написані на друкарській машинці у трьох примірниках. Допускається до конкурсу теж твори, які вийшли друком у 1977 році. Твори, підписані псевдонімом, повинні мати теж залучену коверту з прізвиськом автора. Склад журі буде поданий пізніше.

2 НАУКОВИЙ КОНКУРС

на історичну працю (монографію)

Темою може бути будь-який відтинок історії України. Рукопис повинен обіймати найменше 100 стор. машинопису. Друковані наукові твори будуть теж братися до уваги.

Нагорода за найкращий твір: 400 дол. Реченець конкурсу: 31 грудня 1978. Склад журі буде проголошений пізніше.

Твори обох конкурсів надсилати на адресу:

Ukrainian National Women's League of America
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Трійці із збірки Б.С.

Дерев'яні трійці з с. Микитинці б. Пістиня

Three-armed wooden candlesticks from the village of Mykytyntsi.

Наша обкладинка

ДЕЩО ПРО ДЕРЕВОРІЗЬБУ

Наша розлога країна була залісена в давнину, отже дерево служило за будівельний матеріал. Тому наші предки вміли його обробляти. Опрацьовуючи його для деревних споруд чи хатнього устаткування,

на, насувалася їм потреба прикрас, тобто орнаменту на його площині. Так постала дереворізьба, як її тепер знаємо в різноманітних формах.

Початки цієї дереворізьби сягають у сиву давнину, коли тільки постали в нас дерев'яні будови. З поширенням залізного знаряддя збагачувались форми різьби. Щоправда, не маємо пам'яток, дав-

Three-armed candlestick from Mykytyntsi.

Дерев'яна трійця с. Микитинці б. Пістиня

Three-armed candlestick from Sheshory.

Дерев'яна трійця с. Шешори.

Three-armed candlestick Pechenizhyn.

Дерев'яна трійця с. Печеніжсин.

Дерев'яні трійці з с. Шенім.

Three-armed wooden candlestick from the village of Shepit.

Дерев'яна трійця с. Печеніжжін.

Three-armed wooden candlestick from the village of Pechenizhyn.

ніших за 19 ст. Дерево — це нетривкий матеріал, отже скоро розсипається в порошок. Але різні форми різьби збереглися на іншому матеріалі. Є багато дрібних предметів з кости прикрашених різьбою. Треба припускати, що різьблений орнамент тут і там був аналогічний або дуже зближений.

Дослідники нараховують три роди плаского різьблення. Перший і найпростіший — це випрацювання орнаменту за допомогою неглибоко нарізаних прямих чи кривих ліній. Для більшої виразності в ці лінії втирали сажу, вимішану з олією. Друга форма різьби — це "ільчасте письмо". Сам орнамент виве-

дений неглибокими лініями, але його площа виповнена штрихами, паралельними до ліній орнаменту. Таким способом композиція заповнює більші площини, орнамент стає виразнішим. Третій спосіб — це тригранно-виїмчає різьблення. Рисунок орнаменту вирізується глибше з похилими або випуклими боковими поверхнями.

Різьблені прикраси знаходилися донедавна на будовах дерев'яних церков і хат. Ще в більшій мірі застосовували їх при хатньому устаткуванні, як мисниках, полицях, стільцях, лавах і скринях. Також і на

Three-armed candlestick from Brustury.
Дерев'яна трійця с. Брустури.

Three-armed candlestick from Ispas.
Дерев'яна трійця с. Іспас.

Three-armed candlestick from Verbizhe.
Дерев'яна трійця с. Вербіже.

малих предметах щоденного вжитку, як діжках, дійницях, ночвах, полонниках, ложках — знаходились різьблені прикраси. Вони влучно підібрані до матеріалу (дерева), площини (поверхні) і призначення (ужитковості) предмету.

Найбільше дереворізьби зустрічається в залісних околицях. У Карпатах різьблені прикраси зустрічаються всюди, але найкраще вони розроблені на Гуцульщині. На центральних землях України найкращу різьбу в домашньому вжитку зустрічаємо на Київщині і Чернігівщині з їх колишніми багатими лісами.

Окрім побутової різьби, слід пригадати також більш вигадливе застосування її в церковному вжитку. Будова церкви дає для того більшу можливість і площину. А ще більшу нагоду до прикрас дає церковне устаткування, як престіл, тетрапод і т. д. Найбільш різноманітний предмет-символ — це хрест, що його любовно і з великою увагою опрацьовували сільські різьбарі. До цих належить також дещо поширена відміна хреста — трійця.

Трійця — це властиво свічник і від приспособлення для трьох свічок має свою назву. Але тому, що займає в богослужбній дії певну функцію, то не можна вважати це звичайним свічником. (Виконувались також дерев'яні різьблені свічники на одну свічку, призначені для престолу). Тому й побудова трійці була дуже дбайлива і вмещувала у своїй композиції хрест, янгола чи дзвіночки. Церковна назва того предмету була — трикіріон у відрізненні від подібного свічника на дві свічки — дікіріон.

У наподібненні того церковного предмету виконувались свічники і для вжитку вірних. Адже запалювалась свічка або й більше їх на Свят-Вечір чи в навечер'я свята Йордану, засвічувалась свічка під

час грому чи в часі смертельної хвороби. Виконувались також трійці для певних обрядів, як Водохрища. Тоді сходилося ціле село над рікою і в руках кожної дорослої людини була запалена трійця, якої ніжка була обвинена рушником. У ранньому сумерку цей похід із трійцями був повен якогось таємничого чару.

Виконання різьби на західних землях, зокрема на Гуцульщині, різниться від різьблених виробів на центральних землях України. Гуцул-різьбар змагає до того, щоб на невеликому просторі дерев'яної дошки чи предмету розробити складну й дрібно виконану композицію. У цьому він дуже винахідливий. У побудові орнаменту він виходить із одного центру і дбайливо розгалужує рисунок. Ефект він відобуває не тільки лініями чи заглибленнями, але й інкрустацією, кораликами чи металевим дротом.

Різьба Київщини, Чернігівщини чи Полтавщини має інакший характер. На дерев'яній площині різьбар оперує самими мотивами, що є рівночасно символами. І так на спинці воза приміщені три розети, відділені драбинками від себе. Знов спинка саней прикрашена великим колом всередині якого наподіблення "квітки": Ефект цієї різьби є в її простоті і розмаху ліній, що їх дає скупко застосованій орнамент.

Л. Б.

Література:

Українське народне мистецтво. Різьблення та художній метал. Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури УРСР, Київ, 1962.

Народное искусство Подкарпатской Руси. Пояснительный текст С. К. Маковского. Издательство Плама, Прага, 1925.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США УКРАЇНСЬКА БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ

ВИДАВНИЧИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВИДАННЯ КНИЖКИ "СИМОН ПЕТЛЮРА. СТАТТІ, ЛИСТИ, ДОКУМЕНТИ". Том II

Шліть передплату і пожертви на видання книжки писань

Симона Петлюри

В друкарні Св. Софії в Нью-Йорку тепер друкується книжка "Симон Петлюра. Статті, листи, документи", т. II. Вона вийде з друку на початку 1979 року — в рік відзначення сотої річниці з дня народження Симона Петлюри, що з його іменем пов'язана боротьба українського народу за державність у 1917-21 рр.

Видавничий комітет щиро дякує українцям, що з різних країн світу відгукнулись своїми жертвами на його заклик, і буде вдячний за дальшу допомогу. Імена всіх жертводавців будуть поміщені в кінці книжки. Одержані дотепер пожертви становлять приблизно одну третину коштів, потрібних для видання книжки, що матиме понад 600 сторінок, міститиме ілюстрації і індекс, буде в твердій оправі, обгортка Петра Холодного.

Тепер Видавничий комітет оголошує передплату на книжку "Симон Петлюра. Статті, листи, документи", т. II, з метою зібрати дальші кошти на друк. Ціна книжки за попередньою передплатою — 18 доларів з пересилкою,

ціна в продажу буде 22 долари.

Книжка має унікальне історичне значення, нею захопиться кожний читач, що цікавиться історією України. Книжка складається виключно з писань Петлюри, в яких відбилась його діяльність — як речника українського відродження, а пізніше організатора українського війська, Голови Держави та Головного Отамана Армії Української Народної Республіки. Листи Петлюри, написані в роках 1921-25, друкуються вперше за винятком трьох, раніше надрукованих.

Шліть передплату в сумі 18 доларів і Вашу посылку пожертву на адресу УВАН у США (з зазначенням мети):

The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U. S. A.
206 West 100th Street, New York, N. Y. 100025

**Мстислав, Митрополит, голова Видавничого комітету,
Проф. Др. Олександр Оглоблин, Президент УВАН у США**

Д-р ІВАН СЕНЬКІВ

НАШЕ РІЗДВО В НАРОДНИХ ВІРУВАННЯХ І ОБРЯДАХ

Продовження

Свято коляди

У своїй первісній формі збереглася коляда найдовше на Гуцульщині. Мені довелося бачити гуцульське колядування в Жаб'ю і в Криворівні, брав я в ньому активну участь і досі стоїть воно мені виразно перед очима. Гуцульщина живе ще в нашій пам'яті.

Приготування до коляди починалися вже на Миколая. Кожна колядницька дружина мала 12 до 14 чоловіків різного віку. Були це вибрані хлопці, не карані, сини поважних господарів. Провідником колядників був вибірця, переважно старший церковний брат. Його завданням було йти попереду колядників і нести церковний хрест. Справжнім провідником колядників був береза. Цей титул, балканського походження, означав у румунів маску. Румунські та болгарські берези носили на голові маски цапа, вовка або птаха. Гуцульський береза не мав маски, тільки титул, що заступав маску. Береза був старший віком, здібним актором і організатором цілого колядування, добре знав багато коляд і мав здібність розважати людей. Він привчав хлопців колядувати й танцювати.

До однієї колядницької дружини належало: 8-10 плясачів (танцюристів), 1 скрипаря, 1 трембітара, 1 міхоноша ("кінь") і 1 колядника, перебраний за "козу" або "діда". До обов'язкової ритуальної ноші колядників належали: баранкова чорна шапка, вишивана сорочка, широкий ремінний пояс з прикрасами, кептар з дорогоцінними аплікаціями, сердак з китицями, штани (гачі) з червоного або чорного сукна і чоботи або постолі з червоними сукняними онучами, обв'язані білою волічкою. У руках колядники тримали дерев'яні топірці з мосяжною сокиркою, прикрашеною різними орнаментами. До правої руки прив'язували хустинкою дзвіночки.

Гуцульська коляда починалася в перший день Різдва по Службі Божій біля церкви й тривала аж до Водохрища (свята Йордану). Колядники ставали перед церквою в ряди, кожна дружина окремо (4-6 рядів). При акомпаньяменті скрипарів, трембітарів і флористів танцювали вони спільно старовинний танець пляс (плесь) довкола церкви і співали при цьому відповідні пісні. Мешканці всього села й гості творили шпалір і приглядалися цьому імпрезонтному видовищу.

Плясом починалася й кінчалася кожна коляда. Це був давній обрядовий танець. Він часто згадується в церковній літературі минулих віків. Церква поборювала пляс разом з колядами та іншими народними "бісовськими ігрищами". Пляса танцювали колядники завжди в одному напрямі "за сонцем", парами або в рядах, біля церкви або на подвір'ї священика. На Гуцульщині й на Покутті називали колядницьких танцюристів плисачами,

Свячення води на річці. Ілюстрація з "Гуцульщини" В. Шухевича

Blessing of the water on the river. Illustration from "Hutsulshchyna" by V. Shukhevych.

плисачами або плисанниками (плесанниками). В Жаб'ї і Криворівні плясано по три пари одна за одною. Плясачі підскакували легенько з однієї ноги на другу, похитувалися в такт мелодії пляса то вліво, то вправо, вимахували перед собою топірцями і співали плясанки. Також завжди плясали на подвір'ї господарів. Плясом наближалися втричі до хати, тут присідали, викручувалися на правій нозі й знову поверталися:

**"Ми до вас, до вас, до вашої хати,
Чи позволите нам тут плесати?"**

**Ми си пустили в високі гори,
А йдиж за грішми тай до комори**

**Ключеки бери, скринки розмикай,
Скринки розмикай, нам гроші давай.**

**Ой, давай, давай, не затинайся,
Не схочеш дати, не підем з хати!"**

До цих наполегливих і повних гумору пісень належала ще міміка обличчя, очей і рук. Світський характер плясу і співанок, що не дуже пасував до поваги коляди, пояснював Михайло Грушевський впливами на коляду різних професійно-зарібкових дружин — скоморохів, які від віків мандрували по українських містах і селах, вели з собою дресованих ведмедів та собак і розважали людей на весіллях, відпустах і публічних місцях своїми жартами, танцями й співом.

Другим обрядовим танцем колядників був кругляк (круглек). Вони ставали колом, тримаючися за топірці або руки, а до середини кола брали господаря з господинею. Танцюючи не подвір'ї

козачковим кроком довкола господарів, колядники заворожували їм урожай хліба, овочів і плодючість: "В кождім куточку по діточку", якщо господарі були ще молоді. Культурний характер кругляка характеризує ось ця пісня:

**"А дівчина молода!
Вискочила з города,
Там копала коріння,
З-під білого каміння.**

**Варила го в молоці,
Чарувала молодці.
Ще корінь не скипів,
А вже віварчар прилетів!"**

Якщо господар тримав пасіку, тоді колядники заходили до пасіки, де танцями й співом заворожували пожиток на бджоли. Вони скидали свої шапки на одну купу, нахилили топірці до середини кола й танцювали довкола, щоб бджоли веліся й трималися під час вирію своєї пасіки. Господиня обкидала колядників зернами пшениці та насипала зерна до шапок. Колядники підходили до неї танцем і, співаючи, висипали пшеницю їй у фартушок, значили топірцями хрестики на снігу й знову брали господарів до середини кругляка. Мотиви гуцульських танців кругляка, кола й колеса були символами безконечності й вічності. Їй також не бракує в мистецтві всіх інших європейських народів. Цей відвічний мотив кола був поширений і в церковнім мистецтві у формі круглих вікон та вітражів.

Символіка колядок

Закінчивши церемонію танців і співів на подвір'ї і в пасіці, колядники заходили в хату і щойно тут наступало властиве свято коляди. Напроти колядників виходили господарі, широко відчиняли двері до хоромів, вітали їх і частували калачами й горілкою. Господиня підходила до вибірці, брала від нього церковний хрест і обвивала грубо повісом. Чинність ця мала свою глибоку символіку. Згідно з апокрифічною легендою "Хожденіє Богородиці по мукам" — піде Богородиця перед страшним судом до Христа:

**"Ой, сів Христос та вечеряти,
Прийшла до Нього та Божая Мати.
Прошу Тебе ключі дати,
Піду грішні душі з пекла випускати".**

Одержавши ключі, піде Богородиця до пекла і занурить повісмо, яким господиня обвинула хрест, в кип'ячу смолу. Всі грішні душі, яким вдасться зловити за повісмо, витягне Богородиця з пекла і врятує їх від вічної кари. Мотив рятування грішних душ Богородицею був у різних варіантах дуже поширений по всій Україні і знайшов свій відгомін також у гуцулів.

У хаті наступала правдива забава, мов на толоці. Одні плясали, а інші витанцювали гуцулки з господинею і її дочками, гостились печенею, голубцями і драглями, запивали вином і горілкою. По якомусь часі береза давав дзвінком знак, що час починати коляду. Він рецитував з пам'яті текст коляди голосно й повільно, а колядницька дружина повторювала за

кожною строфою в такт музики рефрен (заклин): "Дай йому Боже щастя, здоров'я!". Словами першої колядки звертався береза безпосередньо до господаря:

**"Ой, наш братчику, сідай коло нас!
(Колядники хором:) Ой, дай Боже!
Сідай коло нас та й послухай нас.
Будемо ми тобі гречне співати,
Гречне співати і колядувати.
Сідай коло нас та й не сам з собов,
Ой, не сам з собов, з своєс газдинков.
З своєс газдинков та й діточками,
З діточками та й овечками,
З овечками та й коровками,
З коровками та й кониками,
З кониками та й бджілками,
Зі всев судинков та й маржинков".**

Репертуар колядок був дуже різноманітний. Перше місце займали величальні колядки для господаря, господині, їхніх дочок та синів і для померлих членів родини. Далі йшли колядки з мотивами мітологічними, казково-фантастичними, морально-повчаючими, апокрифічно-релігійними, весільними, військовими і хліборобськими. У колядках віддзеркалювалися впливи та елементи української культури й життя з різних епох, середовищ та кіл українського народу. Згадаємо тут лише мотиви величальних колядок, що належать до перлин української колядницької поезії.

Береза, виголошуючи текст колядок, закликав та закликав на дім, родину і живий інвентар господаря, багатство, щастя, любов і мир. Це була провідна думка всіх давніх колядок з обрядово-символічним змістом.

Кожна людина носить у грудях постійну тугу за кращим життям. За ним тужили і тужать досі наші земляки вдома. Це бажання сповняв береза, відвідуючи господарів з колядою. "Бажальний елемент", — казав Володимир Петров, — був основною й найважливішою частиною колядської пісні" (ЕУ, т. 1, стор. 257). Береза розмальовував в уяві господарів фантастичні образи щастя та багатства як реальну дійсність. Робив він це за допомогою описів, поетичних порівнянь, метафор, гіпербол, символізмів та проєкцій цих образів у космічний простір. У центрі цих образів стояв завжди господар, його родина й дім. Береза утотожнював його з місяцем, його дружину з сонцем, а їхніх дітей з ясними зірками. Їм служили й про них дбали планети, стихійні сили, дерева, звірята й уся природа. Образи щастя, мальовані яскравими кольорами або словами, мали свою глибоку символічну вимову. Вони притягали те, що на них було намальоване пензлем або словами. Це не була іронія авторів колядок. Саме в безмежному перебільшенні (гіперболі) лежала сила заклинання та закликання бажаного щастя й багатства величальних колядок. Дорогою символічного думання й утотожнювання символів життя з мрією досягав береза своєї цілі.

Докінчення буде

ДО ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

Передплата "Нашого Життя" від 1 січня 1978 р. піднесена до висоти 11.00 дол. (гл. Н.Ж. ч. 10. — листопад 1977 р.)

Будемо вдячні як передплатники, які вплатили 9.00 дол. перед 1. січня 1978 р., доплатять 2.00 дол. Дякуємо тим, які поспішили вже це зробити.

ВІДВІДИНИ МУЗЕЮ ЛЮДИНИ

Завдяки щасливому збігові обставин 14 жовтня 1977 р. в Музеї Людини у Парижі знайшлася українська делегація. Це були відвідини представниць Союзу Українок Франції у товаристві голови СФУЖО Лідії Бурачинської. Від СУФ-у були присутні пп. Марія Митрович, голова і Люба Вітошинська, заступниця і др. Олександра Пісатчевська, член управи. Злвжилось так, що директорка європейського відділу п. Фонтене погодилась прийняти й приділити трохи більше часу нашій групі.

Властиво причиною відвідин була перевірка українських писанок, що знаходяться в Музеї. Вони походили з різних джерел і — виставлені кілька років — вимагали поновлення. Це й ствердили присутні пані, постановивши деякі з писанок заступити новими. Цим займається п. Дарія Мельникович, яка все втримувала контакт із Музеєм Людини і дбала про ідентифікацію українських експонатів.

Та на цьому не закінчилась розмова. Директорка поставила показати нашим представницям те, що зберігається в фондах музею. Для тієї цілі запрошено товариство до магазину. Тут в одній розлогій шафі вміщено українське народне вбрання, а в другій — взори.

Вибираючи по черзі один вішак за другим, присутні знайомились із її змістом. Це були — сорочки, горботки, спідниці, плахти, сіряки, свитки, киптарі з різних частин України. Походили вони з Волині, Покуття, Буковини, децю було з Поділля і Полтавщини. Цікава була сріблом тканина скатертина, перероблена на плахту з подібною запаскою і служила напевне до святочного жіночого вбрання над Дніпром. Написи не були одноставні, бо чергувались — Україна, УРСР, Рутенія, залежно від часу, коли речі були придбані. Однак вже не було фірми наших сусідів, як це було давніше. Завдяки заходам наших пань із СУФ-у багато направлено, але слід було б продовжувати ці заходи, щоб водноставнитися це окреслення.

Шафа з узорами була новою несподіванкою для присутніх. Тут відкрились перед ними ряди картонів з нашитими на них узорами. Це є суцільна збірка узорів із Закарпаття, зібрана й подарована колекціонером Де Ля Фай. Це був дипломат, що працював у Празі, як аташе голландського посольства. Сам був мистецтвознавцем і слідкував за виробами того роду. Цікаво було б прослідити, хто це зібрав і так гарно впорядкував. На кожному картоні взори були добре уміщені й нашиті з докладним написом звідкіля походять. Такі знайомі місцевості, як Великі Веречки, Рахів, Ясінь, Волове, Ужок . . . і багато, багато інших. Взори справжні, вирізані з сорочок, виконані різними швами включно до "рамування", що є такою спеціальністю Закарпатської Верховини.

От які наші скарби зберігає Музей Людини в Парижі! На кінці директорка запровадила нас до залі виставок нар. вбрання Європи. Тут в окремих скляних клітинах виставлені стріи різних народів. Україні припало скромне місце

Адміністрація "Нашого Життя"

поруч із Московщиною. Це не виключна наша доля, бо й словаки знайшлися в одній скляній шафі з поляками. Зате українська половина клітки уложена чудово — оті згадані взори з Закарпаття чергуються тут із гугульською керамікою і кількома зразками дереворізьби.

Невідомо чому не маємо окремої шафи, коли в фондах знаходиться таке багатство. Та це являється дальшим завданням для наших дбайливих пань із СУФ-у, що вміють добитися свого. В кожному разі Музей Людини має з чого зачерпнути, а з ним також усі любителі українського народнього мистецтва.

Треба признати, що директорка європейського відділу п. Фонтене нам прихильна. Це ще молода людина, яка терпеливо вислухувала наші завваги. Звісно, що і з нашого боку потрібно певного вкладу праці й охоти, коли хочемо чогось домогтися.

Л. Б.

ВІТАЄМО СІМ НОВИХ ЧЛЕНОК СУА В ТРЕНТОНІ, Н.Дж.

Надія Юрчинська, Марія Городиська, Дарія Самотулка, Софія Татомир, Любов Татомир, Марія Віршук, Стефанія Повалячек.

Ольга Фараонів
організаційна референтка

ПІДСУМКИ 20-го ДВОМІСЯЧНИКА УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ В АВСТРАЛІЇ

Протягом липня-серпня в Австралії щороку відбувається ДВОМІСЯЧНИК української книжки і преси. Цього року такий Двомісячник відбувся вже за чергою 20-й раз, бо перший відбувся ще 1958 р. Його щоразу проголошує УЦШР (Українська Центральна Шкільна Рада в Австралії), за підтримкою громадської централі СУОА. Цього року протягом двох місяців придбано або розповсюджено 2090 книжок та журналів (і зібраних передплат) на 8621 долар. Найбільше з сімох стейтів розповсюджено в Вікторії, аж на 4028 доларів, що становить майже половину загальної суми.

Тих, хто придбав або розповсюдив не менше, як на 100 доларів, УЦШР відзначила — 18 осіб. Найбільше з них розповсюдила голова УЦШР, вона ж і кер. Рідної школи в Нобл Парку біля Мельборну, пані Тетяна Сліпецька: 185 видань на 1059 доларів. Загалом найбільше розповсюдила шкільна мережа — на 3186 доларів. Далі йдуть кольпортери — на 2988 дол., СУМ — на 508, Пласт — на 150, Громади — на 221. Із загальної кількості на пресу припадає 511 доларів, а на дитячу та юнацьку літературу близько 2-х тисяч.

Починаючи від 1958-го року, коли ці акції започаткував нижчепідписаний, тодішній голова УЦШР, по сьогодні розповсюджено під час Двомісячників літератури та преси (журналів та періодичних видань) — на 95.654.00 (Дев'яносто п'ять тисяч шістсот п'ятдесят чотири) доларя.

За дорученням УЦШР в Австралії,
прес. референт — Дм. Нитченко

АКАДЕМІЇ, АКАДЕМІЇ — ТА ДЛЯ КОГО?

— "З Новим Роком! 1978-им роком починається нова серія святкувань, концертів і ... академій."

Пам'ятати про героїв це шляхетний жест і вислів вдячності за найвищу жертву. Греки вшанували пам'ять свого героя Академа посадивши біля його могили сад — парк, названий Академією. Але греки також боялись, що невшановані герої можуть спричинити зло. Не знати котра мотивація була сильнішою ... — так розпочав дискусію на тему наших імпрез один, шанований мною, старший пан.

— "Пане К., наш звичай також виявляє шляхетну вдячність народу."

— "Шановна приятелько, вдячність є тільки до того часу вдячністю, поки вона є невимушена, неавтоматична чи механічна. Сядьте колісь при кінці залі й погляньте на людей, на їхні реакції під час наших типових, ритуальних академій. Скільки тих жестів, висловів пошани й пам'яті є щирими? І чому вислів пошани має бути завжди в чорних, мінорних, панахидних видах?"

— "Пане К., це мабуть наше християнське турбування за душу цих людей!"

— "Знаєте, я б справді хотів почути оцінку психологів в справі цих наших концентрацій на панахидях. Уявіть собі недавно я читав, що в одному місті, поблизу, кожного року розпочинають шевченківські святкування панахидою!? Так немов найважливішим ділом Шевченка було це, що він помер! А скільки ж справді можна мати різних виявів вшанування Шевченкової пам'яті — в живий, корисний спосіб, щоб доказати саме живучість Шевченка!"

— "Тут мушу з Вами погодитися" — признала я рацію своєму співбесідникові — "Я не раз уже бачила більше корисні Шевченкові дні, конкурси, змагання молоді на тему Шевченкової творчості і т.п. Але як з Крутами, як з 22-им січня?"

— "Найбільше радісний день нашої історії в цій столітті також починають панахидями! Та ж це самозаперечення. Цей день має бути оспівуванням життя! Недавно вже в деяких містах шукають радикальних відхилень від втоптанної форми: "довге слово, нудний реферат (кожного року який самий), соліст, деклямація, хор..." "Замкнете очі й ледве чи зможете відрізнити один рік від другого!"

— "Але коли щось практикується, і це добровільно, то ж це значить, що на це є бажання, пане К.!"

— "Бажання? Але чії бажання? Чи студентської молоді, яка втікає з цих імпрез? Чи, може, цих акти-

вістів громади, що крім п'яťох обов'язків, ще мають підготувати це свято? Скільки вони нарікають, що вже на цей рік не можуть нікого нового підшукати..."

— "Це правда, що багато нарікає. Мені розказувала моя знайома пані Л., що минулого літа під час зустрічі-дискусії з нашими активними професіоналістами (віком 25 - 50 років), а також з групою виховників молоді (віком 18 - 25 літ) на питання, що найбільше не подобається їм в українських громадах відповідь була ця сама — академії та панахиди!"

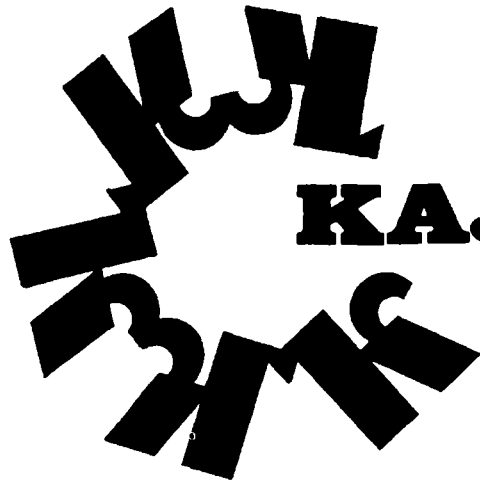
— "Ото ж бачите самі, Любо! Хто змусив нас давати заслужену пошану героям у вимушеній формі? Кілька одиниць у проводі громади, які не вміють нічого нового дати тільки йти втертими стежками, та кілька осіб, які вже не вміють змінитись. Для них будь-яка нудна доповідь це заповнений час, будь-яка невдала стереотипна імпреза — це добре виконаний "обов'язок". Але яка перспектива на майбутнє? Якщо навіть наші активісти середнього й молодого віку не є захоплені цими формами святкування, то пора вже почати переоцінку форми. Бо справа тут не є в пам'яті чи пошані героїв. Цього ми не квестіонуємо; справа є у формі, яка буде найбільш відповідною сьогоднішнім обставинам і громаді. Головне — щоб не пошкодити майбутньому, не знеохотити тих, які можуть бути корисними. Бо пам'ятати треба, що й Шевченко, й герої під Крутами, й ті що згинули за нашу незалежність у ХХ столітті, всі вони турбувалися саме за майбутнє нашої спільноти. Отже, логічним є — улаштувати такі форми святкувань, чи відмічування пам'яті, які можуть дати щось стимулююче, захоплююче, привабливе для присутніх, щоб більше було охочих дати щось для громади і в ній бути!"

— "Ох, ви цілу проповідь вчитали. Це правда, що, може, вже пора щось вигадати, щось змінити. Правда, в Нью-Йорку вже це робили, та й у других містах. Пригадую, що був такий час коли, напр., в одному великому нашому осередку під впливом одної діячки (Цьопи Паліїв) через деякий час поминали героїв (починаючи від Крутів, жінок героїнь, Петлюри, Бандери, 1-го листопада, Митрополита Шептицького і т.п.) панахидою один раз в рік, на святі героїв. Більше ніяких панахид не було, й молодечі організації були вдоволені."

— "От, власне біда в нас, пані Любо, що нема більше відважних одиниць чи комітетів, які б трохи усучаснили наші промадські імпрези!"

А мені цікаво, як у Вас, дорогі читачі?!

Любов Калинович

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

Упорядкувала Світлана Луцька-Андрушків

УКРАЇНА

- У Києві відбувся конкурс художньої машинної вишивки, в якому взяло участь 30 майстрів з виробничо-художніх об'єднань та фабрик. Перше місце здобула Валя Сичова з Харкова. Вона завоювала звання кращої вишивальниці року. Друге місце здобула Катя Костюченко, третє — Валя Блоха. Сімнадцятилітній та наймолодшій учасниці конкурсу Валі Біленко з Полтавщини надано заохочувальну премію. Всі переможниці твердили, що любов до вишивки перебрали від своїх матерів.
- Президія Академії наук УРСР надала премію ім. В. Я. Юр'єва ботаніковій Катерині Харченко за видатні успіхи в селекції квіткових рослин. К. Харченко працює в ботанічному саді Академії наук УРСР в Києві понад 30 років. Вивела кілька десятків сортів флоксів, хризантем, півників, глідіолей, півоній. К. Харченко автор книжки "Флокси" (Київ, 1975), в якій наводить результати багаторічної роботи з вивчення нових сортів цих рослин.
- В українському селі Верхівні в Київщині в колишньому будинку графині Евеліни Ревуцької-Ганської, де майже три роки жив французький письменник Оноре де Бальзак, відкрито меморіальну кімнату автора "Людської комедії". В кімнаті зберігається піаніно, на якому грала Е. Ганська, дружина О. Бальзака, та інші предмети тих часів. Зібрано також книги і картини, які були в кабінеті Бальзака, ілюстрації до його творів тощо. Перебування письменника на Україні описане в повісті Натана Рибак "Помилка Оноре де Бальзака".
- Олену Терелю — дружину політв'язня Йосифа Терелі, якого запроторено до психіатричної тюрми в Сичівці, звільнено з праці. За фахом вона лікар-хірург і довгий час працювала в місті Свалява в Закарпатській області. Тепер КГБ робить заходи, щоб її викинути з хати.
- — Раю Руденко, дружину Миколи Руденка, який відбуває 7-річний присуд, звільнили з праці і викидають з помешкання.

- А. Голумбієвську з Одеси, яка підписала заяву в оборону арештованого 2 березня 1977 р. історика мистецтва Василя Барладяну, викликували нещодавно на допити в КГБ і погрожували арештом.

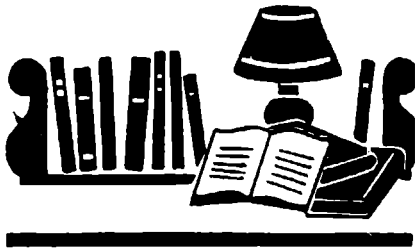
КАНАДА

- Саскатун. Музей Союзу Українок Канади, за фінансовою допомогою Національних Музеїв Канади, влаштував пересувну виставку фотографій, документів і народного мистецтва п. н. "Українці в Канаді — їх прекрасна мрія", яка документує життя і побут української еміграції в Канаді в роках 1894-1930. Виставка подорожуватиме три роки по провінціях: Саскачевані, Манітобі і Альберті. Це вислід праці директорки музею Лінди Лазаревич.
- Вінніпег. На 12-му Конгресі українців Канади Шевченківськими медалями відзначено таких жінок: Ганку Романчич-Ковальчук з Ст. Кетеринс, Стефанію Пауш з Едмонтону — за заслуги для української громади, як провідних членок Союзу Українок Канади; Анну Прийму з Едмонтону, Євгенію Янківську з Торонто — за заслуги на громадському полі в Лізі українських католицьких жінок та Ірину Туркевич-Мартинець з Вінніпегу за заслуги на полі розвитку української культури, а зокрема театрального мистецтва.

АНГЛІЯ

- 24-річна Дженні Базел увійшла в історію спорту Англії як перша жінка, що провела футбольні змагання в ролі судді офіційної ліги. Ці змагання відбулися на стадіоні Лайд Парку між командами другої ліги "Гріффон Бойс" та "Сан Атлетік". Досі статут Британської Футбольної Асоціації дозволив жінці судити змагання тільки між жіночими командами.

★

Що читати?

ІЗАРСЬКИЙ, ОЛЕКСА. ПОЛТАВА: РОМАН. МЮНХЕН, "СУЧАСНІСТЬ", 1977. 432 стор. (БІБЛІОТЕКА "ПРОЛОГУ" І "СУЧАСНОСТИ", ч. 116) 12.00 дол.

Олекса Ізарський не належить до "популярних письменників". Він не їздить по Америці з авторськими виступами, про нього не пише щоденна українська преса, а через те ім'я його загальному українським читачів мало відоме. Ізарський, як висловився колись раз Іван Кошелівець, "боїться самореклами аж до несправедливості супроти самого себе". Він не лиш не дбає про популяризацію своїх творів, але навіть легковажить біобібліографічну інформацію про себе в енциклопедичних довідниках. Олекса Ізарський живе відокремлено, здала від великих українських скупчень в Америці, збоку від літературних українських осередків. І ось, на наших очах, без великого розголосу і шуму, цей високоталановитий український еміграційний прозаїк з одержимістю письменника свідомого своєї місії творить великий епос, що буде — а у значній мірі вже є — літературним пашпортом цілого покоління. Творчість Олекси Ізарського, щоправда, навряд чи підпаде під смак того українського читача, який любить конвенційну реалістичну прозу, але вона заслуговує на те, щоб із нею ближче познайомився більш вимогливий до себе і до автора інтелектуальний український читач, вихований на кращих зразках європейської та американської літератури.

Подібно, як французький романіст Марсель Пруст, що, відокремившись від людей, створив 15-томову серію романів "У пошуках втраченого часу", в якій у белетристичній формі віддзеркалив увесь багаж і всю мудрість свого життєвого досвіду, так і Олекса Ізарський у своїй серії майже автобіографічних романів віднаходить, досліджує, аналізує недавнопережити добу.

Романи Ізарського: "Ранок" (В-во "Сучасність", 1963), "Віктор і Ляля" (1965), "Київ" (1971), "Полтава" (1977), "Чудо в Мисловицях" (1967) і "Саксонська зима" (1972) можна читати як окремі самостійні твори. Але водночас вони творять певну цілість і пов'язані одним-єдиним в Ізарського сюжетом — хронологічною канвою життя головного героя, Віктора Лисенка. Справжня тема Ізарського — це психологічне формування героя, поступове зростання письменника. "Ранок" змальовує поетичний портрет Віктора у казковому "Сонгороді" його дитинства, "Віктор і Ляля" — героєву юність, школу, перше кохання, "Київ" — університетські роки напередодні другої світової війни, поширювання інтелектуальних горизонтів, "Полтава" — роки війни і німецької окупації України, "Чудо в Мисловицях" і "Саксонська зима" — перші кроки на чужині — на Шлеську і в Саксонії напередодні закінчення війни.

В центрі композицій Ізарського не стоять наростаючі конфлікти; його творам бракує драматичних пунт, швидкого інтригуючого темпа розповіді... Часом здається навіть, що затирається межа між белетристикою і мемуаристикою, що надто велика кількість дієвих осіб не завжди має безпосереднє відношення до психологічного портрету головного героя... Для стилю Ізарського характерний повільно текучий потік асоціацій: думки, образи, фрагменти характеристик, медитації, діалоги. Ізарський любить в імпресіоністичних деталях, в поетичній, навіть метафоричній мові. В нього на першому плані — суб'єктивні почуття й переживання його героїв: Реальні події відображені тільки в дзеркалі цих почуттів і переживань. Творчості Ізарського притаманний нахил до інтелектуалізму: його романи повні філософських медитацій, як теж цитат і коментарів до творів світової класики.

"Полтава" — найновіший роман Ізарського, що появився друком у 1977 році — заповнив хронологічну прогалину між "Києвом" та "Чудом в Мисловицях". Тепер зацікавлений читач може читати всі твори за хронологічним порядком життя головного героя, а не в такому порядку, як вони були написані і друковані.

Роман "Полтава" — кризь призму світобачення, переживань і почуттів Віктора Лисенка — змальовує роки війни й німецької окупації в Полтаві та

в Харкові, аж до остаточного від'їзду з рідної землі. Віктор у "Полтаві" — це студент київського університету, що йому війна перервала незакінчене навчання, а може й наукову кар'єру. Захоплений німецькою мовою і культурою молодий чоловік, що для нього Німеччина досі була "світом геніальних музик, геніальних філософів, геніальних поетів", зустрічає в час окупації теж другий бік німецької медалі: гестапо, розстріли, принизливе ставлення до населення. Розбиваються остаточні надії на краще майбутнє України: "Безодня між нашими націями виявилася глибшою за обопільну користь, за людський глузд, за життя" (стор. 219). Проте Віктор — інтелектуаліст, "інтелектуальна мармиза", "мамин синок" (як образливо називає його колега-підпільник), "озброєний понадчуйним почуттям самозбереження" і відмовляється від активної участі в підпіллі: "Я політики цурався й цураюся. Та це не маю віри в наш обезголовлений народ" (стор. 291). У Віктора, у Лисенків узагалі "органічно поєднано щирю повагу й любов до народу з лютою зневажистію до народофільства, ідейного народництва, до канонізації народу, коронування дядька" (стор. 239). У "Полтаві" Віктор уже вибрав свій шлях українського письменника і він свідомий великої своєї місії і величезних перешкод на шляху до її здійснення. Віктор, у час воєнного лихоліття, намагається "скористатися з волі й незалежності... від видавця й навіть від читача" і починає свій перший роман: Це буде живий реєстр важливих для людини порухів душі й думки... Це єдиний шлях до усвідомлення сутності як своєї власної, так і обезголовленого — в котрий раз! — в революцію суспільства..." (стор. 14). "Сюжет мені не потрібний" — каже Віктор, alter ego Ізарського. — "Мені лише й треба — заглянути в серце мого сучасника й викарбувати на папері, розгорнути побачену в ньому правду на всю широчінь і цілком природно та просто" (стор. 14).

"Полтава" писана в 1974 році, і автор вкладає в уста Вікторові гіркий досвід еміграційного письменника: "Треба бути з породи Дон Кіхотів, треба відірватися від звичайних увлечень про літературну творчість і про саму літературу. Приготуйся, Вікторе, що будеш ти автором і читачем одноразово, solo, solo! Весь гонорар твій — насолода від праці над рукописом!"

Продовження на стор. 15

ВІДКРИТТЯ НОВОГО ПРИМІЩЕННЯ "РІДНОЇ ШКОЛИ" В КУРІТІБІ

Курітіба, це столиця стейту Парана в Бразилії. Це чудове, модерне місто з численними хмаросягами, положене на висоті однієї тисячі метрів понад рівень моря, від якого віддалене 120 кілометрів. До морських пляж можна доїхати кількома битими шляхами, що в'ються поміж горами. Населення Курітіби майже один мільйон житців. В міських і державних установах, у банках і різних підприємствах нерідко зустрінетеся з працівниками, які говорять по-українськи.

Курітіба, це не лише столиця Парани, але й центр організованого українського життя. Тут має свій осідок Центральна Хліборобсько-Освітнього Союзу, яка на терені Парани нараховує двадцять філій. Тут відкрито 5-го квітня ц. р. нові модерні приміщення "Рідної Школи". Будову, яка початково була призначена на кегельню (bowling, по-португальськи "болішес") з метою притягти цією грою більше членство до ХОС, започаткувала ініціативна група, очолена д-р Степаном Кобилянським і інж. Волошином, а докінчила діло нова група під проводом Мирона Лапуцьки, Діонізія Хоми, Віктора Процика, Юлія Юркевича й Гілярія Безручка. Ці люди не жаліли власного гроша й труду для завершення будови. Для здобуття фондів вони влаштовували різні доходи імпрези. Деякі члени групи вже покійні.

Через різні обставини кегельні не урухомлено, зате приміщено тут "Рідну Школу". Завдяки голові ХОС проф. Степанові Плахтинові будівлю достосовано до шкільних потреб. Причинився до того видатно деревний

промисловець Гілярій Безручка, який жертвував матеріал на стіни й підлоги. Шкільне приміщення має чотири класні кімнати й простору імпрезову залю. Вартість будови винесла б тепер коло сім тисяч доларів. Будинок оточений невеликим задеревленим парком.

"Рідна Школа" є під управою Українсько-бразилійського Клубу, але опікується нею Жіноча Організація при ХОС під головуванням Євгенії Бокаловської-Мазепа. У промові з нагоди відкриття й посвячення нових приміщень "Рідної Школи" Є. Мазепа підкреслила, що завданням школи є навчати українських дітей, уродженців Бразилії, рідної мови й українознавчих предметів, як це започаткували піонери — Валентин Куць, Олександр Луценко, Пилип Бак, Клявдія Ващенко, Степан Кобилянський, Ілля Горачук і Мирослав Сисак. Вона згадала колишніх учителів "Рідної Школи" — Надію Сенік, Наталію Лису, Іванну Борушенко, Марію Мудрик, Адама Барана, Надію Музику, Анну Луців-Греськів. Вона склала подяку теперішнім учителям — Ользі Горачук, Марії К. Волошин, Степанові Алахтинові, Степанові Кравчуків, Петрові Єдинові, Аврорі Іванків. Привітала теж тих учителів, які вперше починають учити — Павлину Чайку-Милось, а з молодших Наталію К. Волошин, Таїсу Плахтин, Соню А. Ліцинську, Лесю Федосенко.

Інаугураційну стрічку перетяла проф. Ольга Горачук, заступниця голови СФУЖО і член управи Жіночої Організації при ХОС, учителька й дорадниця "Рідної Школи".

Проф. Степан Плахтин, голова Українсько-бразилійського Клубу і ХОС, який найбільш причинився до віддання нової будови на потреби "Рідної Школи", вказав на необхідність плекання українського шкільництва поза межами України, де воно зазнає утиску через русифікаційну політику Москви.

Акту посвячення нового будинку довершили — о. Відаль Кравчук від УКЦ і о. Василь Постоляк від УАПД Вони вітали корисний почин і бажали успіхів у навчанні.

Інж. Павло Борушенко підкреслив заслуги людей, які започаткували, перевели й завершили це велике діло.

Між чисельно зібраними учасниками акту посвячення й відкриття були Сестри зі школи ім. Матері Анатолії, представник Молодечої Організації при ХОС студент Климентій Мартинюк, голова Української Фолкльорної Групи Ярослав Волощук, майор Роман Орестин і інж. Петро Єдин, заступники голови Українсько-бразилійського Клубу й ХОС.

Маленькі учениці Марця й Моніка Климчук-Фернандез подарували школі телевізор, за що присутні заспівали їм "Многая Літа!"

Після офіційної частини відбулася перекуса, влаштована Жіночою Організацією при ХОС.

"Рідна Школа" в Курітібі матиме велике значення для плекання національної свідомості молодого покоління в Бразилії.

Д-р Михайло Рубінець

Ізарський — на відміну від багатьох інших українських еміграційних письменників — змальовує середовище інтелігентське та урбаністичне. Віктор Лисенко зростає й дозріває і вже молодію дорослою людиною живе в затишші і теплі висококультурної й сердечної атмосфери родинного дому, де батько — банківський урядовець, мати — лікар-гінеколог, де домашні обов'язки в руках бабусі і де між двома синами, їхніми батьками та бабусею панує не конвенційна, але справжня родинна любов, взаємоповага і щира дружба. В книгах Ізарського немає ні національного, ні т.зв. "мужеського" шовінізму: серед друзів Віктора і жиди, і німці, і росіяни, а жіночі постаті Ізарського — емансиповані повноцінні життєві партнери чоловіків (хоч

може й забагато їх безкритично закохані у Віктора!).

Є у книгах Ізарського і гумор, і еротика; є глибокий гуманізм, що шукає і знаходить у людині, навіть у ворогові, те, що добре і людське.

Український читач почуває довгвдячності для видавництва "Сучасність", що ось уже півтора десятка років промощує шлях у світ книгам Олексі Ізарського. Маємо вістку, що автор працює над дальшими томами своєї епопеї, що один із наступних томів буде книга про повоєнний Мюнхен. Ждемо її з нетерпінням. Бо чи ж не від річки Ізар, що над нею розташований Мюнхен, постав і загадковий псевдонім нашого письменника?

Марта Тарнавська

ПОДАКИ

Складаю сердечну подяку усім приятелям і знайомим, які листовно і телефонічно привітали мене з нагоди могого 85-ліття. Замість окремих подяк складаю 20.00 дол. на Суспільну Опіку через 82-ий Відділ СУА

Олена Назар

Сердечну подяку складаю поодиноким членкам 92-го Відділу за датки на Служби Божі за мою дорогу і незабутню покійну маму. Складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

С. Гаврилюк
членка 92-го Відділу в Менвіл

— "Рання Зірничка відхилила двері від спальної кімнати соняшних промінчиків і весело гукнула:

— "Добрідень!" — отак читає бабуся, мама, тітка, чи може старша сестра, що саме підготовляється до матури з українознавства, а тут довелося їй доглядати молодшу рідню.

Та нам важливе саме те, що хтось читає. А дітлахи розсілися навкруги комина на килимі та слухають. Вогонь у коминку палахкотить, байдуже, чи він справжній, чи штучний. Кіт-пестун акомпанює читанню своїм заспокійливим муркотінням, а в широко відкритих оченятах дітей стоїть Рання Зірничка, відхилила поволі двері до спальні, такої ж, як у ній діти сплять, тільки двері ці обов'язково золоті, а в ліжечках сплять не діти, тільки... подумайте: соняшні промінчики!

За вікном лютує хуртовина і не знати, як татко повернеться додому з праці, а тут, у кімнаті, у світляному крузі відіграється щось небувало-соняшне поміж непарочно-білими сторінками книжки, поміж ласкавими устами виховниці та настороженими вушками дітей. Відіграється казка-визволення з-під тягару реальності, відчиняються двері у краший світ, де правдиве все, що добре. Серця дітей нанизуються на казкове проміння, мов коралі на нитку, в одно намисто. А хтось, хто старший та досвідченіший за дітей, проводить їх крізь ці казкові брами у святині рідної мови, культури і всього, що є їх правною духовою спадщиною. І тільки невидний стоїть над тою сценою письменник, автор книжечки, з промінною усмішкою на устах — що його слова знаходять стежечки до малих читачів, чи пак ще тільки слухачів.

Не треба хіба й гадувати, що оце читають дітям українську книжку. Вона бо займає дуже поважне, хоч не завжди належно доцінюване місце у процесі продовжування та новотворення української духовости. Всюди, а ще зовсім зокрема у країнах нового поселення, здалеку від рідної землі.

Українська література ледве коли була недидактичною. Її існування було так органічно пов'язане з долею нашого народу, що на незаангажованість ледве чи могла колинебудь спромогтися. Завжди голосила нашу національну правду, бо за неї цього ніхто інший зробити не міг. А науку правди треба починати від наймолодшого вже віку тому й наші найчільніші письменники не цуралися писати для дітей. Тому склали букварі і Маркіян Шашкевич і Тарас Шевченко і Юрій Федькович, тому залишив Іван Франко всім поколінням українських дітей багато, чого крім безсмертного "Лиса Микити", тому співробітничала у дитячому "Дзвінку" і велика Леся Українка. І "дорослі" письменники створили базисні малі герої нашої дитячої літератури: Марко Вовчок "Марусю", Борис Грінченко "Олесю", тай малий вістун УПА — "Михайлик" мав теж автором не зокрема дитячого письменника — Марію Дмитренко.

Від 1946 року творці української дитячої літератури у вільному світі зорганізовані в Об'єднанні Працівників Дитячої Літератури, що в 1969 році змінило назву на Об'єднання Працівників Літератури для Дітей та Молоді (ОПЛДМ), підкреслюючи цим своє зацікавлення теж і в

літературі для нашої молоді. Це Об'єднання під головуванням спершу Юрія Тищенка-Сірого, далі Богдана Гошовського, а тепер письменниці Ольги Мак, перетривало й до сьогодні, даючи нашим дітям та молоді низку справді вартісних та цікавих творів, що як змістом, так і оформленням можуть безперечно рівнятися з чужоземними виданнями. Бо девізою Об'єднання був завжди якнайвищий мистецький та виховний рівень видань для дітей.

І оце в квітні цього року ОПЛДМ відбуло свій черговий з'їзд у Торонто. Проминув він майже незамітно, бо представників преси хоч просили, але якось не склалося нікому, і учасників було небагато. Та проте обговорювані там проблеми та завдання, що їх ОПЛДМ ставить собі сьогодні, так, як ставило 31 років тому — справді дуже поважні та заслуговують на увагу й співдію зі сторони громадянства.

Як відомо — і українська мова нашого молодого покоління у діаспорі і її зацікавлення українством, а в тому числі й українською книжкою, залишають немало до побажання. Ідилічна картина, що її ми змалювали на початку, хоч і трапляється подекуди, та здебільшого залишається тільки побожною мрією тих небагатьох, кому дорогий потенціал української дитини — як майбутнього громадянина-українця. А так насправді... самі ж бачимо, то й описувати зайво..

Та проте ОПЛДМ не збирається капітулювати. Останній період від попереднього з'їзду позначився появою трьох нових книжечок: перевиданою вже втретє збіркою В. Цимбала для найменших "Сонечко", далі збіркою історичних оповідань М. Погідного "Дніпрові дзвони" та "Соняшними казками" Ніни Мриц, що в неї ми й позичили для цієї статті Ранню Зірничку зі соняшними промінчиками. Тепер же нову управу видання дальших, вже готових до друку творів. Письменники та ілюстратори для дітей, це люди, що живуть вірою в казку і в можливість її здійснення. Вони переконані, що їх твори не лиш вдасться видати, але й дійдуть вони до уваги та сердець малих адресатів.

Плянє нова управа ОПЛДМ пропагандиві імпрези та ярмарки дитячої книжки, доповіді на тему її виховного значення. Далі ближчі зв'язки з нашими школами та міськими бібліотеками, що теж зацікавлені в різномовній літературі. Можливо вдасться навіть відновити традицію колишніх Двомісячників Української Дитячої Книжки, що в щоденній мові членів ОПЛДМ звалися "дудками", та проте у свій час таки справді звернули увагу громадянства на значення української дитячої літератури та притягнули численних громадян до співпраці з ОПЛДМ.

Коли говоримо про дії та плани управи ОПЛДМ, хотіли б ми, щоб наше громадянство, зокрема ж жіноцтво, а між ними особливо матері та виховниці, познайомилися з членами цієї управи. На чолі стоїть голова, переобрана черговий раз Ольга Мак. Її заступник-інспектор Іван Боднарчук. Секретар — С. Головата, скарбник Р. Генік-Березовський, референт видань П. Роечко, книговод Б. Любинський, голова висилкової станиці Е. Боднарчук,

Докінчення на ст. 36

ТІТКА АМЕРИКА

переклад Марії Струтинської

Marie Halun Bloch: Aunt America.
New York: Atheneum 1963
Copyright 1963 by Marie Halun Bloch

Продовження

"Автомобіль буде незабаром", — тітка Лідія сказала. "Мені тільки жаль, що Леся не побачить багато з Києва, у якому вона вперше. Але може мені вдасться надолужити й це".

Леся була здивована і навіть підлещена, що тітка думала про неї. Вона спостерігала, як тітка складала у маленьку валізочку речі, потрібні для ночівлі. Заграничність тих речей була така цікава, що Леся в той час забула за свої зранені почуття. Наверху, в маленькій коробочці тітка примістила дещо з умивальні. Вкінці, вона затягнула замочок.

Внизу, перед входом до готелю чекала на повороті вулиці довга, чорна лімузина, якою їздять службовці. Єлена була така вражена, що цей раз навіть вона мовчала.

Шофер у парадній чорній уніформі і такому ж кашкеті вийшов з машини. З достойною усмішкою на своєму широкому російському лиці він відкрив їм двері. Мама, а потім тітка Лідія примістилися на задньому сидінні; Леся зі своєю книжкою під пахою та Єлена з лялькою сіли проміж них. Тато й дядько Володко найшли собі місце на двох, насупротивних зісуваних сидіннях.

Шофер увійшов до машини і затріснув двері. В моменті вони рушили. Вони їхали стрімкою вулицею, що провадила з кручі до берега ріки, мостом і поза місто. Це була інша дорога від тієї, якою вони приїхали автобусом цього ранку.

Ніхто не обзивався. Тітка Лідія ледве-ледве посміхалася, наче вона не могла повірити своєї щастю із тією поїздкою. Лесині думки бігли вперед. Що будуть думати там, дома, коли вони побачать чорну лискучу лімузину, як вона віздитиме в містечко? Леся вже бачила здивування кожного, коли вони дізнаються, що гість з-поза океану є тут між ними, тут у місті! Такого не траплялося довше, ніж одне покоління.

Кілометри пробігали швидко, і з кожною милею Лесине хвилювання більшало. Тільки хвилинами, коли вона глянула на Єленину ляльку, її піднесення зникало, але тільки на часок.

Тепер вони наближались до села. Дорога була болотниста і ще завжди по її боках тут і там лежали кучугури снігу.

Авто стало. Шофер вийшов з нього і пішов дорогою вперед. Перед комісаріатом три чи чотири чоло-

віки споглядали на нього з безвиразними обличчями.

"Цікаво, що це таке?" сказала мама, витягаючи вбік шию, щоб щось побачити.

"Дорога виглядає не до проїзду" — завважив дядько Володко.

Леся піднялася трохи на своєму сидінні та дивилася вперед. Шофер стояв, дивлячись на глибокі сліди возів, що бороздили дорогу, штовхнув щось кінцем чобота, потім зняв кашкета і пошкрябався в голову.

Коли він повернувся до машини, тітка Лідія сказала: "Ви напевне не будете пробувати їхати через оце?"

"Я думаю, що це можливо" — відповів шофер.

Поволі вони просувалися вперед у заглибини в дорозі. Потім Леся могла чути, що колеса крутяться, однак віз не рушався. Вона зловила себе на тому, що напружено похилилася вся наперед, наче б могла допомогти автомобілеві рушити. Вона покинула робити це і відхилилася на опертя. Глянувши на тітку Лідію, вона побачила малу морщину затурбовання на її чолі.

Тепер шофер рушив назад. Поволі авто малими рухами вийшло з заглибин грязюки на сухіше. Водій знову вийшов з автомобіля, і цей раз батько і дядько Володко вийшли за ним.

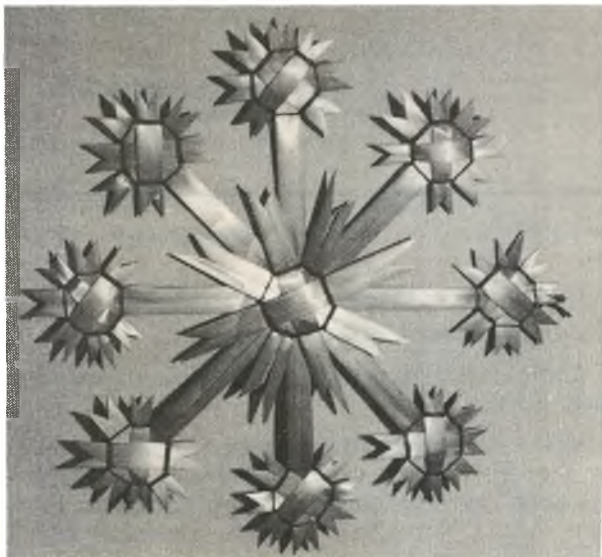
Шофер крикнув щось до людей, що стояли групою перед комісаріатом і приглядалися. Один з них увійшов до будинку і виніс лопату. Він підійшов і дав її шоферові. Цей передав її дяді Володкові, що зразу взяв її, і поки шофер стояв над ним, приглядаючись авторитетно, почав наповнювати колії грязюкою.

"Очевидячки, вони думають, що зможуть вирівняти дорогу", завважала мама

Тітка Лідія раптово відкрила двері машини. "Цього не буде", вона кликнула, вискакуючи на землю.

Спонукана тітчиним несподіваним кроком, Леся вийшла також і потяглася з нею, до групи людей. Тітка Лідія підійшла до дядька Володка, делікатно витягла з його руки лопату і поспішала до шофера. Посміхаючись, вона подала йому лопату: "Прошу", вона сказала, "цей чоловік є моїм гостем. Очевидячки, він мусить бути трактований, як такий. Чи не так?"

Продовження буде

*Звізда з соломи.
Star made out of straw.*

Світлини Марко Тарнавський

*Учасник різдвяної програми
Participants of the Christmas Program.*

РІЗДВЯНІ ДНІ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕІ

Різдвяна програма Українського Музею в Нью-Йорку була організована в рамках його освітньої роботи, якій тепер у всіх музеях надають великої ваги.

Близько 500 дітей взяло участь у Різдвяній програмі, яка відбувалась суботами і неділями у грудні 1977 року. Діти приходили групами (за попереднім домовленням), оглядали традиційний свят-вечірній стіл з дванадцятьма стравами і дідухом, бачили вертеп з ляльками, слухали концерт українських колядок, робили прикраси на ялинку. А до того діти мали нагоду оглянути оригінальні і помистецькому оформленні виставки Музею.

Більшість учасників Різдвяної програми були учні шкіл українознавства та пластунки з Нью-Йорку і околиці. Наприклад, з Нью-Йорку були групи з Школи Св. Юра і Школи Українознавства СУМА; з Нью-Джерсі приїздили учні з шкіл українознавства з Елізабет, Ньюарку й Пассейку. Потроху бували діти з батьками.

Ясно, що програми для 500 дітей могли плавно пройти лише при добрій організації праці. Тут Музей був на висоті. Адже одна з його сильних сторін та, що він згуртував добрих працівників і відданих ентузіастів-добровольців. Плян програми склала Любов Волинець, організатор освітніх програм, в порозумінні з Марією Шуст, директоркою Українського Музею, та у співпраці з Полею Книш та іншими ентузіястками. Допоміг Союз Українок Америки. 82-ий Відділ у Нью-Йорку зробив традиційний стіл з 12-ма стравами за гуцульською традицією. Але, хоч у Музеї і є холодильник, годі тримати страви цілий місяць, треба було їх змінити. Другий стіл з традиційними стравами в модернізованому міському стилі зробив 64-ий Відділ, який теж позичив вертеп. У дні Різдвяної програми приходило по кілька союзянок, що допомагали у роботі з дітьми.

Мені доля подарувала нагоду прийти на Різдвяну програму Музею 17 грудня разом з Ізідорою Петрівною Косач-

*Любов Волинець серед учасників різдвяної програми.
Lubow Wolynetz among participants of the Christmas Program*

*Поля Книш і Гануся Рогожа пояснюють.
Polia Knysh and Hanusia Rohoza explaining.*

Світлик О. Старостяк

Ізідора Косач-Борисова слухає колядок. Любов Дражевська нотує. На дальшому пляні Марія Шуст і Гануся Рогожа.
Izydora Kosach Borysowa listening to the carolers.

Борисовою. Заля була повна: дітлахи, мами, союзнянки-добровольці, працівники Музею, відвідувачі. А найстарша — Ізідора Петрівна, 89 років, з родини, що вивчала українські традиції і зберігала їх у публікаціях.

Діти сиділи за довгими столами і з захопленням робили прикраси на ялинку за зразками, привезеними з України в головах і душах утікачів. Чи не найкращі — геометричні конструкції з соломи, оздоблені блискучим папером. Комплект гарних зразків надіслала Анастасія Смеречинська з Рочестеру.

Частина Різдвяної програми — концерт українських колядок і щедрівок у виконанні дівочого ансамблю Академії Св. Юра під керівництвом Богдани Волянської. Добре співали дівчата, добрий був їх стилізований гуцульський одяг. Діти слухали, хоч і тяжко було їм повністю відірватися від праці над прикрасами. Ізідора Петрівна подякувала колядникам, що дали їй радість ще раз колядки послушати.

Після концерту Ізідора Петрівна оглянула стіл з дванадцятьма стравами. Зауважила, що скатертину треба рівно класти, а не по-модерному, коли її кут звисає з середини столу.

Традиційний різдвяний стіл приготований 82-им Від. СУА.
Traditional Christmas Eve table prepared by Branch 82.

Дівочий ансамбль Академії св. Юра під керівництвом Богдани Волянської співає під час різдвяної програми.
Girls choral ensemble from St. George's Academy performing during the Christmas program led by Bohdanna Wolianska.

Ізідора Петрівна похвалила вертеп і ляльки роботи Слави Геруляк, та зауважила, що вертеп завеликий, тяжко було б його носити, як то колись робили на Україні, адже лицедійство було мандрівне. Ізідора Петрівна розповіла, що коли вона була підлітком, то сама брала участь у "дійстві". Майбутній чоловік Лесі України, тоді ще студент Климентій Квітка, зробив вертеп. У мешканні його названих батьків Карпових у Києві, відбулось дійство. Квітка і Леся Українка маніпулювали ляльками, посадженими на палички, і говорили за них. Частиною дійства були виступ пар танцюристів: козак і дівчина, циган і циганка. Тут пописувалась Муся Лисенко, наймолодша дочка композитора, Надія Шульгина, Ізідора Косач та інші. Ізідора Петрівна була циганкою і танцювала циганський народний танок — халяндру.

Може, у майбутньому Музей теж організує таке дійство?

ЛЮБОВ ДРАЖЕВСЬКА

Діти роблять прикраси на ялинку. Вияснює Омеляна Рогожа. На стіні солом'яні прикраси з Угнева роботи Діяни Керницької.

Children making Christmas decorations while Omeliana Rohoza is explaining. On the wall straw crosses from Uhneva made by Diana Kyrnytzka.

Пригадуємо, що реченець зголошення делегаток від Відділів на Конвенцію кінчиться 31 січня 1978 р.

Відділи, які не вирівняли обов'язкових вplat до Централі за 1977 р. не мають права висилати делегатки.

Згідно зі статутом, Відділові прислуговує одна делегатка на 25 членок, при чому неповну двадцяти-п'ятку приймається за повне число.

Христя Навроцька
пресова референтка Конвенційного Комітету

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В ЛИСТОПАДІ 1977 р.:

По 200.00 дол.:

Григорій і Анастазія Мисишин, Спінгфілд (201.00 дол.) Михайло Комішак, Балтимор

По 180.00 дол.:

Петро Рогатинський, Дітройт. Фундатором цього датку є щорічний апель з нагоди роковин Крут, що його влаштовують молодечі організації міста Дітройту.

По 150.00 дол.:

Ірина Кливак, Кліфтон

По 100.00 дол.:

Др. Данило і Ростислава Богачевські, Вієнна

По 45.00 дол.:

83 Відділ СУА, Нью Йорк (доповнення стипендії на 1977 р.)

Разом 876.00 дол.

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕКИ ЖУРНАЛА "НАШЕ ЖИТТЯ"

заплянано в СУА

Запасний Фонд у висоті 50,000 дол.

До кінця грудня 1977 року зложили:

Окружні Управи і Відділи СУА	37,910.28 дол.
Поодинокі особи	7,152.39 дол.
Разом	45,062.67 дол.

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

НА ЗАПАСНИЙ ФОНД "Н.Ж." ВПРОДОВЖ М. ЛИСТОПАДА І ГРУДНЯ 1977 р. НАСПИЛИ ТАКІ ПОЖЕРТВИ:

250 дол. — 91 Відділ — Бетлегем
по 100 дол. — 36 Відділ — Чікаго, 57 Відділ — Ютика; 96 Відділ — Воррен; 93 Відділ — Гартфорд.

по 50 дол. — Окружна Управа — Філядельфія; 66 Відділ — Нью Гейвен.

по 25 дол. — 17 Відділ — Маямі; 89 Відділ — Кергонксон

Разом 800 дол.

ПООДИНОКІ ОСОБИ:

по 10 дол. — Меланія Дісяк — Дітройт; Антонина Кучер — Едмонтон, Ольга Платош — Гартфорд.

3 дол. — Ольга Гнатик — Ірвінгтон
Разом 33 дол.

100 дол. — пожертву проголошено в листі "Подяк", "Привітів" і "Замість квітів"

Поля Книш
фінансова секретарка

За нами знову рік співпраці з друкарнею **Компютопрінт**. Як ми вже писали, це друкарня, де працюють самі жінки, а одинокий чоловік — це власник інж. Богдан Чайківський. Дуже часто, а щиро кажучи завжди, треба працю виконувати дуже спішно, інколи перебуваємо в друкарні по 10 і більше годин. Приємна атмосфера, дружні відносини значно улегшують напружену працю. З Новим Роком бажаємо всім працівникам Компютопрінт і інж. Богданові Чайківському та його сім'ї всього доброго!

Уляна Любович
Марія Барагура

ПОДЯКА

Від імени Редакції дякую пану **Осипові Головацькому** за його поміч та посередництво між друкарнею та редакцією, яке він уже другий рік терпеливо виконує.

На все добре!

Уляна Любович

ПРИВІТ РІЗДВЯНИЙ ДЛЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ":

З Різдвом Христовим і Новим Роком сердечні привітання з побажанням всього добра Почесній Голові СУА, Головній Управі СУА, Членам Окружної Управи, Редакторів, Членам Редакційної Колегії та Адміністрації "Нашого Життя", Учителіці й Дітям нашої Світлички та їхнім Батькам, усім Союзникам, а зокрема Дорогим Нашим Членам 83-го Відділу СУА.

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

УПРАВА 83-го ВІДДІЛУ СУА
Нью-Йорк

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ТРИДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ПЕРШЕ

НАШЕ ТРИДЦЯТЛІТТЯ

На порозі 1978 р. можемо спинитися й оглянутись назад. Поза нами лежить Міжнародний Рік Жінки (1975) та й Рік СФУЖО (1977) разом зі своїм III Світовим Жіночим Конгресом. Великі й замітні події, що розворушили українське жіноцтво. А перед нами — Міжнародний Рік Дитини у 1979 р. Чи можемо привернути трохи уваги для нашого скромного ювілею — 30-ліття СФУЖО? Саме в 1978 р. припадають ці роковини. Отже поміж ті великі світові події всунемо й це відзначення. Бо ж якимись підсумками треба його завершити.

Коли в листопаді 1948 р. з'їхались до Філядельфії представниці жіночих організацій, то вже в програмі Світового Конгресу Українського Жіноцтва була приготована точка — створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Така була вимога доби, що її висувало наше відірвання від материка і перспектива розселення по різних країнах. Так почався наш 30-літній шлях. Він був виповнений змаганням до єдності, дбанням про українську жінку в усіх аспектах її життя, накресленням її громадського шляху і ствердженням її вкладу у визвольні зусилля нашого народу. Було кілька етапів у цьому поході. Перший можна вважати організаційним, коли то Федерація від 10 членів-засновників зросла до 16 скл. організацій на II. Конгресі СФУЖО у Нью-Йорку (1948-1959). Другим можна вважати чергове десятиліття, коли праця СФУЖО розгорнулася у формі шукання і вдосконалення різних дія-

нок жіночої праці. Згадаймо клич виховних семінарів, бюр поради, гуртків книголюбів, дослідів нар. мистецтва. Це все провадилось на регіональних конференціях у різних країнах (1960-1969). Останній етап, що почався від 1967 р.), поширенням зв'язків (Асоціація Журналісток, Конгрес Гемісфери, участь у Декаді Жіночого Поступу) і дослідями життя жінки в Україні. Зокрема слід підкреслити наявність друкованого слова, що супроводжає цей шлях уже 14 років, а саме бюлетеню "Українка у світі".

Хоч наше 30-ліття багате в осяги, проте не їм будемо його присвячувати. Цю зупинку на нашому шляху хочемо використати продуктивно для нас і нашого членства. Найкраще буде, коли з тієї нагоди відбудемо Жіночу Конференцію з застановою над актуальними темами. Це буде дуже корисно для нас і для нашого довкілля. Дбаючи про рух і поступ не маємо змоги й часу подумати, вглибитись, дослідити самих себе. А це конечно потрібне!

Адже весь світ тепер перевірює гасла і напрям жіночого руху! При університетах відбуваються курси на тему жіночого руху, жіночі організації влаштовують панелі й дискусійні вечори, щоб поміркувати над правильним шляхом. Найвищий час і нам призадуматись над тим, чи і як ідемо вперед. Для цього нехай нам послужить ювілей 30-ліття Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

УЧАСТЬ СУА АВСТРАЛІЇ У СВЯТІ ДЕРЖАВНОСТІ

Союз Українок Австралії постановив включитися в святкування Свята Державности з нагоди його 60-ліття. Вся мережа СУА має взяти особливо виняткову участь в його програмі. Ідеться про те, щоб хоч у таку визначну річницю пригадати нашому громадянству те, що в творенні нашої державности і в наших змаганнях були учасницями жінки. Були вони в законодадному органі Українській Центральній Раді, працювали по міністерствах, і в Дипломатичній службі. Були в армії УНР і УГА, боролись із зброєю в руках і гинули героїською смертю за волю України.

За відзначення і згадку про них добивається Союз Українок Австралії.

МОЛОДІ ДОКТОРИ

Поміж градуантками, що закінчили свої студії докторатом, вибивається в ділянці археології молода Рената Волинець. Середню школу закінчила в Сестер св. Йосифа в Бофало. В тому часі брала живу участь у житті Пласту. Там здобула у 1969 р. бакалавреат у Стейтовому Університеті, а в часі вакацій їздила на археологічні розкопи до Мехіко. У 1970 р. здобула ступінь магістра. Цього року вона закінчила студії в Нортвестерн Університеті з титулом доктора. Вже чотири роки вчила у коледжі в Едінборо, Па.

Сусанна Фостяк із Чикаго народилася в Буенос Айрес, Аргентина. У 1957

р. прибула з родиною до Чикаго і закінчила тут сер. школу Нотр Дам. Була активною членкою Пласту. Бакалавреат осягнула в Рузвелт Університеті в Чикаго, а потім студіювала оптометрію в Іллінойському коледжі оптометрії. Дня 29 травня 1977 градувала "кум лавде" з титулом доктора-оптометриста.

ОСОБИСТЕ

П-і др. Наталії Пазуняк, заступниці голови СФУЖО, складаємо вислів нашого щирого співчуття з приводу смерті її батька бл. п. проф. Романа Іщука. Нехай Господь Бог підтримує її в цьому нещасті!

Управа СФУЖО

МІЖНАРОДНІЙ РІК ДИТИНИ

Як відомо — в 1979 р. Світової Конференції Року Дитини не буде. Та це не значить, що програмі того Року не буде приділено належної уваги. Розгляд завдань Року Дитини й його постанови приходимуть різним способом.

Генеральна Асамблея ООН переведе дискусії на тему Міжнародного Року Дитини восени 1978 р. і восени 1979 р. Початкова дискусія вкаже на головні напрями МРД, а кінцева подасть підсумки.

Передбачені є Регіональні Конференції МРД, в яких ще перед 1979 р. і впродовж його будуть розглянені досліди й акції, спільні для різних країн одного континенту. У них повинні взяти участь фахівці (виховники, лікарі, музики, мистці) й адміністратори даних країн. Будуть також притягнені до співучасті неурядові організації.

У кожній країні повинні відбутися зустрічі й семінари, які намітили б акції, потрібні на даному терені.

Семінари для спеціальних завдань (виховання, освіта, опіка над здоров'ям, розвага) можуть відбутися на регіональній або світовій основі і складатися виключно з фахівців.

Окрім дискусії в Ген. Асамблеї ООН слід передбачити ще світові зустрічі спеціалістів для окремих справ, як обговорення долі дітей-калік, дітей біженців і дітей політ'язнів.

ЮВІЛЕЙ МАРІЇ ПРОЦАЙ

У жовтні 1977 р. відбувся в Міннеаполісі ювілей місцевої громадської діячки, якої ім'я відоме далеко поза межами її громади. Прибувши туди молодою дівчиною вона живо включилася в громадську дію. Була активно співучасницею місцевого театрального гуртка і церковного хору. Разом із чоловіком стала засновницею Організації Державного Відродження України, а потім причинилася до заснування Відділу Українського Золотого Хреста. В часі переселення скитальців Марія Процай спровадила і примістила 80 родин.

Однак найбільшою заслугою Марії Процай є її праця в ділянці українського народного мистецтва. Вона була талановитою вишивальницею і писанкаркою і навчила того вміння своїх дочок Любу й Іванку. Їх заходами були влаштовані численні

мистецькі виставки й покази, які поширили інформацію про нашу народну культуру серед своїх і чужих.

З нагоди 80-ліття з дня народження Марії Процай організації ОДВУ й УЗХ вручили їй грамоту, а місцевий Відділ УККА обрав її почесним членом.

У. З'ЇЗД ОЖ ОЧСУ

У днях 26, 27 листопада 1977 відбувся в Нью-Йорку V З'їзд Об'єднання Жінок ОЧСУ, що завершився вибором нової Гол. Управи. До неї увійшли мгр. Уляна Целевич — голова, Марія Нестерчук і Люба Сілецька — заступниці; Марія Лозинська, Мирослава Ласовська і Даша Процик — секретарки; Марія Твердовська і Марія Василик — касирки. Референтками стали: Софія Радьо, Ольга Кузик, Анна Гарас, Марія Карпишин, Анна Процик — організаторками; Теофілія Ганушевська і Ярослава Савчук — культ. освітніми; Марія Романенчук і Володимира Харук, — архіварками. Марія Кульчицька і Дора Кульчицька — сусп. опіки; Дарія Степаняк — зовн. зв'язків; Алла Давиденко, Слава Куліш, Мирослава Зорій — преси; Доня Магаль, Марія Пенджола і Марія Коваль — господарськими. Зв'язковою до СФУЖО переобрано Стефанію Бернадин.

До Контр. Комісії увійшли — Людмила Костик, Богданна Сидор-Чарторийська, Степанія Рудик, Юлія Копчинська, Іванна Кононів.

МАРУСЯ БЕК В АВСТРАЛІЇ

Під час своєї об'їздки по Австралії улітку 1977 р. відому громадську діячку Марусю Бек радісно вітало українське жіноцтво. Союз Українок Австралії улаштував 23 липня у Сіднеї зустріч, в якій взяло участь біля 150 осіб. Зустріч провела Стейтова Управа НПВ, яку репрезентувала голова п-і О. Ільків. Після привітань слідувала перекуска, на закінчення якої промовляла дорога гостя.

Дня 23 липня референтка зовнішніх зв'язків п-і Галя Яськевич улаштувала зустріч Марусі Бек із представницями австралійського жіноцтва. Прибула президентка Національної Ради Жінок НПВ та й інших організацій, були також заступлені польська, литовська і словінська жіночі організації. Присутніх було 75 осіб. Промовили всі представниці, а відповідь дорогої гості з Америки дала ще один доказ її хисту промовця.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

У листопаді 1977 р. українська громада в Торонто попрощала зразкову громадянку бл. п. ОЛЕНУ ЧЕРНИШ. Походила з Троянівки на Поділлі, освіту здобула у Чернівцях і Львові, де закінчила вчительський семінар. У 1930 р. одружилась із Герасимом Чернишем з Количинець. Тут проживало подружжя і тут народилися їм три сини.

Війна і велика мандрівка розлучила подружжя з молодшими синами. Старший син Ярема помер на скитальщині й батьки вибрались уже самі у дальшу мандрівку. Освіши в Торонто перейшли вони трудні початки поселення на чужій землі. Та як попередньо так і в тому часі Олена Черниш завжди була охоча допомогти і відгукувалась на кожну потребу. Охоче допомагала молоді, пам'ятаючи про своїх синів, що росли без материнської ласки. У 1954 р. втратила свого чоловіка. Але Господь Бог дозволив їй зустрітись з синами, коли вона відвідала рідні сторони.

З жалем прощало її українське жіноцтво, пам'ятаючи її добру волю і шляхетну вдачу. Вічна їй Пам'ять!

Дня 6 грудня 1977 відійшла у вічність у Парижі громадська і наукова працівниця ДАРІЯ КУБІЙОВИЧ. Народилася в 1908 р. в Бучачі, до гімназії ходила в Коломиї. Була пластункою. Потім студіювала фізичне виховання і математику в Познані. У рр. 1928/29 провадила улад новаків 32 куреня пластунів у Тернополі. Вчила руханки в т-ві Сокіл у Тернополі і Львові. У рр. 1938/39 працювала в канцелярії Союзу Українок у Львові. В часі німецької окупації працювала у відділі молоді Українського Центрального Комітету. Від 1946 р. впорядковувала архів УЦК у Німеччині. Пізніше перебрала бібліотеку Енциклопедії Українознавства в Сарселі і провадила її аж до останнього часу. Слідкувала за всім, що появлялося і дала солідні огляди книжок в українській пресі.

В її особі Енциклопедія Українознавства втратила цінну співробітницю, що їй трудно буде заступити. Вічна їй пам'ять!

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXV

JANUARY 1978

No 1

Editor Marta Baczynsky

To All People of Good Will

*Chrystos Razhdaetsa
Christ is Born*

*Slavite Yoho
Glorify Him*

Dear Subscribers, readers, supporters and all people of good will who happen to glance at this issue of *Our Life*. We wish you good health and happiness. May your spend this holiday in the company of all those who are dear to you.

Perhaps all of your dearest friends and family will be unable to sit down together with you for a holiday supper, perhaps you are separated from them by distances, borders or oceans. But surely their thoughts and ours can conquer these obstacles. Thoughts can even penetrate the borders drawn by time: the old return to the past, the young race ahead to the future.

There is, however, a greater obstacle than distance or time, one that is not so easily conquered, namely intolerance. Not just differences of opinion, ideas or customs, but the lack of a basic human understanding

for those who travel different roads, follow different ideas or simply have different preferences. Sometimes, perhaps even most often, it's the insignificant and superficial differences that become insurmountable obstacles between people and are the basis for enmity and hate. When one looks at these petty differences objectively one is able to recognize how unimportant they are.

Enmity and hate are easily conquered by tolerance and understanding. In this holiday season let us exhibit good will towards others especially those with whom we differ.

So it is that we address our holiday greetings to people of good will. May all good things come to them.

Editor and staff of *Our Life*

THE TALENT OF GIVING AND RECEIVING

The giving and receiving of gifts is an established custom that goes back thousands of years. It seems a simple custom. We give gifts to friends and loved ones at various special occasions: weddings, birthdays and anniversaries. The gift itself depends on the means of the giver and the desires of the receiver.

Christmas is a time characterized by abundant giving and receiving of gifts. The custom has its origin in the story of Christ's birth and the three Magi who brought gifts from far away to the newborn Jesus on his birthday.

All this is so obvious and clear that there is really no reason to repeat it. Yet, somehow, in the annual flood of Christmas presents, something essential to the giving of gifts is disappearing: gifts are losing their true meaning and are becoming brightly packaged items whose only value is spelled out on a price tag.

A gift is an expression of love and friendship. It brings joy to both giver and receiver by reaffirming a bond that exists between them. The Magi didn't travel great distances to deliver their gifts because they felt a vague sense of obligation to give gifts to a child they had never seen. Their gifts and the long journey to Bethlhem were and still are symbolic of their faith in the

possibility of redemption for mankind and their love for the child who personified that redemption. The gold, frankincense and murrh that brought with them were only tokens of their hope and joy at the birth of a Messiah.

Modern Christmas celebrations are quite a contrast to that humble and happy scene. Gift giving has become an obligation, an additional chore to be disposed of as quickly as possible. The lustre of the package and the price of the gift determine our choice. When receiving gifts we scrutinize them carefully to ascertain their value and practicality and if not satisfied return or exchange them. Gift certificates have become a popular way to dispense with the troublesome burden of gift giving.

It shouldn't be this way at all. One has only to think of the love and tenderness that infuses the clumsily wrapped and inexpensive gifts that children give their parents. The joy in their faces when their gift is well received is what gift giving is all about. How painful it would be for them if *their* gifts were critically examined and then exchanged.

The giving and receiving of gifts at Christmas is a unique opportunity to bring joy to others, to express love, and to reaffirm friendships. Let's not waste it.

2. Preparing to conduct an oral history interview

Continued from Dec. 1977 issue of "Nashe Zhyttia"

If you have already chosen an oral author, it is a good idea to take a few intermediate steps in order to lay a solid groundwork for the interview to come. This preparation lies in interpersonal relations, legal considerations and technical expertise. Each of these areas is important both to the short term success and the long term value of your project. So let us examine them one by one.

Following a certain procedure in contacting your potential oral author will usually get you off to a good start. If the person is someone you do not know personally, it helps to have an intermediary (someone who knows both of you) introduce you and vouch for your seriousness, credibility, etc. If an intermediary cannot be found, you should write a contact letter to the oral author and state what the project consists of, who you are and why you have chosen him/her to interview. You might also mention the name of an organization or parish you belong to if you happen to know that the person supports this institution. This will tend to legitimize you in the eyes of your oral author even more. The letter should conclude with a promise to follow-up with a telephone call soon.

In the follow-up call, refer to the letter and elaborate on what you are seeking from the oral author. Answer any questions he/she may have. If possible set a date for the interview and give the oral author an idea of what topics you are interested in exploring, since he/she will probably want to reminisce, and even dig up some old photographs or mementos. Indeed, you should encourage this, for it's an excellent interviewing approach to go through old photographs together.

Don't be too specific in listing the questions you will ask, however. After all, you don't want the person to feel they are preparing for an exam, and giving you all the "right" answers. The idea is to list some general topics and let the conversation flow.

If you are not very good at communicating by telephone, an alternative to a follow-up phone call can be a personal visit. (Specify this in the letter). In addition to discussing the upcoming interview, you get a chance to develop some rapport and trust with your interviewee. Also, you might notice some speech problems, language limitations or lapses of memory — all of which you will have to take into account when you yourself prepare for the first interview. (The personal visit works best in situations where the oral author is elderly or home-bound. A working person may not be as willing to spare the time and the privacy. Use your judgement on this matter).

Don't let it surprise you that there are legal considerations involved in doing an oral history project. You should know, and should make clear to the oral author, that the oral history memoirs he/she supplies you belong to the oral author, and no one else. He/she has the ultimate say on the future disposition of the tapes and any transcriptions made from them. This is an important "selling point" if you find your interviewee is somewhat hesitant to talk to you.

Hesitation is a perfectly normal response to an request for an in-depth taped interview. You yourself probably wouldn't want to commit your words to a taped interview unless you could re-read the transcriptions and make any revisions,

WOMAN

MOTRIA KUSHNIR

VIEWS & NEWS IN WOMAN'S WORLD

When a baby boy is born it is difficult to predict what he will be doing 25 years later. One cannot say for sure whether he will become an artist, a doctor or a guidance counselor because he will be permitted to develop and to fulfill his own unique potential — particularly if he is white and middle class in America.

If that same newborn child is a girl, on the other hand, one can predict with confidence how she is likely to be spending her time 25 years later. The odds are extremely high that she will be a homemaker. In addition, she will probably work outside the home in a dead-end, low-status job. Of all female workers, about 78% are employed as clerical workers, service workers — for example, beauticians, waiters and domestics — factory workers and sales clerks. Fewer than 4% of all employed women fill those positions which, to most people, connote professional careers.

As this "predictability test" reveals, being female in our society uniquely qualifies an individual for domestic work — either by itself or in conjunction with unskilled labor, typing, nursing or teaching. Gender, rather than the individual's potential, intelligence, aptitudes and talents, define her role in life. The important point is not that the role of homemaker is necessarily inferior, but that a woman's individuality is not considered to be significant; even if her IQ is in the genius range, it is irrelevant. Her interests and abilities, her need and

motivation for self-fulfillment, her capacity to contribute to society do not figure as dominant factors in determining the central core of her life and work. Our society manages to consign a large segment of its population to the role of homemaker solely on the basis of sex. The important point is that, in spite of their unique identities, the majority of women end up in virtually the same role.

Why? Why jobs rather than growing careers? Why nurse rather than physician, teacher rather than principal, secretary rather than executive, stewardess rather than pilot, technician rather than scientist? Discrimination on the basis of sex offers a partial answer. Females are excluded not only from good jobs, but also from training opportunities to qualify for good jobs. Nevertheless, if all discrimination were to end tomorrow, it is still not likely that a drastic change would occur.

Discrimination impedes women who choose to become lawyers or managers or engineers. But it does not, by itself, help one to understand why so many women "choose" to be secretaries instead of executives or volunteer campaign workers instead of candidates for elective office. Discrimination does not explain why so many young women envision a future which includes only marriage, children and living happily ever after — their vision being all the more surprising given the divorce statistics, the labor statistics which show that evermore wives and mothers have to work and the demographic

corrections or omissions you felt were called for. This is exactly the right that every oral author has, and you should let him/her know it. After such a review of the material by the oral author, you will ask the person to sign a statement permitting you (or other designated person) to make use of the tapes and transcripts. Let the person know exactly what you wish to do with the material, so that the person agrees in principle to the project.

You want to try to get the oral author to agree to as liberal a use of the materials as possible, but people have been known to make all kinds of reservations about the use of their memoirs. For example, Nelson Rockefeller's memoirs are sealed in Columbia University's oral history archives until ten years after his death, or 1997, whichever comes later. Although it's unlikely you'll be dealing with such requests, you might encounter someone who has valuable historical information but hesitates to make it public during his lifetime. If you are interested in doing such an interview, you could probably make arrangements to have the material sealed in the archive of some academic or other institution.

Whatever the case may be, be sure to obtain the oral author's written permission to release the materials. You will be saving yourself a lot of headaches, and perhaps a lawsuit by annoyed relatives of the interviewee!

Before the first interview takes place, you should learn to use a tape recorder. "Obviously," you might say. But you would be surprised at the number of people who don't bother to learn how to use that simple machine well, with the result that their tapes are less than perfect. Why jeopardize a good interview by not knowing where the "record" button is, or how to regulate volume? Simple cassettes abound. Borrow one from a friend or relative. Ask them to teach you how to use it.

statistics which demonstrate that women live at least 15 odd years after their children have left home and after they have been widowed. Nor does it explain why so many women "choose" to take a job, but who almost never "choose" to pursue a career. Discrimination merely frustrates choices already made. Something more pernicious perverts the motivation to choose.

There are those, even today, who feel that women's lack of achievement outside the home is a function of their "femininity." Biology, so it is claimed, is the source of inborn differences in, say, independence or mathematical ability. Women are biologically destined — handicapped and limited, as it were — to stay home all day and to shun serious professional careers. What this argument states is that female physiology is somehow responsible for the fact that so few women emerge from childhood with the motivation to pursue careers.

The assumptions on which this argument is based are so erroneous that one has difficulty in understanding how it ever gained credence and acceptance among intelligent people. First of all, the assumption is made that biology, nature, alone defines a person's entire personality. While such a simplistic view of "female psychology" is maintained, in every other case — for example, in discussions about why some individuals become felons and others grow up to be law-abiding citizens — we recognize that environment, as well as heredity, impacts on human development. The nature versus nurture controversy is one to which the definitive answer is simply not known. Research data does, in fact, indicate that nurture — from environment in which a child is reared, to the social conditioning which she experiences and the role models to which she is exposed

Cassettes are easier to handle because they are less bulky. However, you may want to use the larger reel-to-reel machines. These have the advantage of variable speed, so that you may tape the interview at 7½ IPS (Inches per second). This is an important feature if you wish to use the tapes for radio broadcasts, since tapes recorded at slower speeds will distort the voice in a radio broadcast. Also reel-to-reel tapes are easier to edit.

Do not skimp on good quality tapes, whichever type of machine you use. The difference between a mediocre tape and a good one is vast, and the difference in price is only a couple of dollars. Considering the amount of time and effort you are putting into the project, a good tape is worth every penny you spend on it. When buying cassette tapes, by the way, choose the 60- or 90- minute ones. Those which run for 120 minutes are very thin — they tend to tangle, jam, or even break under stress.

Play around with your recorder until you feel comfortable using it. Do a few tests under different circumstances. Experiment with volume level while recording, make note of the optimal position of the microphone. In fact, do a couple of mini-interviews with your husband, relatives or neighbors. Play back the tape and see if you are satisfied with the quality.

Now you have prepared yourself for the first interview. The third in this series of articles will discuss interviewing techniques. Til February, then.

КРАМНИЧКА ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ ВІДКРИТА:

203 Друга Ев. Нью-Йорк, Н. Й.

серєда: від год. 1-5

субота: від год. 1-5

п'ятниця: від год. 3-7

неділя: від год. 1-5

— acts as a far more important influence. Until a society is willing to raise its boys and its girls with equal opportunity to choose roles for themselves — without being conditioned into a stereotype of what is appropriate for a man or a woman — it is simply impossible to separate the effects of biology from the effects of cultural conditioning.

The effects of biology, without question, do determine that women bear and nurse children. The biological argument, however, extends this biological determinism to include all aspects of a woman's existence. Yet, one must ask, is it fair to ignore an individual's musical talent just because she will probably grow up and "just get married?" Is there any need to discourage a girl's ambition to become a nuclear physicist in deference to the notion that her children will "need their mother at home?"

In technologically advanced countries today women live, on the whole, to the age of 74. They bear their last child by the age of 26. Thus, by the time a woman is 33 or so, her children all have more important things to do with their daytime hours than to spend them entertaining an adult woman who waits for them at home. What is a woman to do to fulfill the second half of her life span?

The limitations of women's physiology are not at all what the biological argument holds them to be. If anything, the biologically determined realities of modern life would indicate that girls should be prepared for other roles in addition to those of wife and mother. They are not. Research studies have shown that young women give no thought to life after 40. They plan to graduate from high school, perhaps go to college and, then, get married. It is not biological imperative, but rather outmoded and sexist social conditioning, which leads them to conduct

January 12th — Solidarity Day.

The Executive Committee of Ukrainian National Women's League of America asks all its members to participate in Solidarity Day — January 12th, — a day of our spiritual unity with victims of persecution under the soviet regime. A young Ukrainian activist, Journalist Vjacheslav Chornovil is the initiator of this memorial. This day not only marks the day of his arrest by the soviet state, but in effect the beginning of the liquidation of Ukrainian intellectuals of the 60's. This day has become a day of protest for other persecuted Ukrainians, and they mark it with fast and writing of petitions.

FIRST MAJOR NATIONAL STUDY OF ETHNIC MUSEUMS, LIBRARIES, ARCHIVES AND ART GALLERIES AT KENT STATE UNIVERSITY

The Center for the Study of Ethnic Publications at Kent State University has been awarded a \$37,761 grant from the U.S. Office of Education, Ethnic Heritage Studies Program. "Preserving the Cultural Heritage: Ethnic Museums, Libraries, Archives and Art Galleries in the United States" is the title of the research project to be conducted by Dr. Lubomyr R. Wynar, project director, and Lois Buttlar, assistant director. Dr. Wynar is Professor of Library Science and Director of the Center for the Study of Ethnic Publications; Mrs. Buttlar is a librarian and a Ph.D. candidate in the College of Education at Kent State University.

The major objectives of the project are to: 1) conduct the first comprehensive national survey of ethnic museums, libraries, archives and art galleries in the U.S. in order to determine the nature and extent of their resources and special services to the community and educational institutions; 2) prepare a comprehensive guide to such ethnic institutions covering over 70 ethnic groups, which will serve as a major reference tool for teachers, librarians and students of ethnicity in locating ethnic resources and materials. The new emphasis on cultural pluralism in American education is based on recognition and appreciation of the na-

tion's rich variety of ethnic customs, art, tradition, language and history. The preservation of the cultural heritage by individual ethnic groups in the United States is directly related to the resources and programs of ethnic museums, libraries, archives and art galleries in this country.

Anyone interested in contributing to the project, or who has information about institutions which should be included in this survey please write to: Dr. Lubomyr R. Wynar, Center for the Study of Ethnic Publications, School of Library Science, Kent State University, Kent, Ohio 44242.

The Executive Committee of UNWLA.

their early lives as if childrearing required a lifetime's sacrifice and full-time commitment.

If the biological argument is true, one can further argue, why is it necessary to subject boys and girls to such systematic and forceful sex-role socialization? Why, if the differences are "natural," must we constantly reprimand children with admonitions that boys-don't-this and girls-don't-that? Why, if the differences are rooted in our biology, do a large majority of individual women strive for achievement when society offers opportunities for them to do so? Why has it been necessary to devote so much attention, energy and thought to solving the "woman question" — both among those who believe her place is in the home and those who believe her place is in the House;; and the Senate — if nature has provided all the answers?

The final irony of the biological argument is that it does not take biological differences seriously enough. Recent research has revealed that biological factors do help to determine personality traits; the traits of dominance and submissiveness, for example, have been found to have large inheritable components. But the effects of this biological potential could be detected only in males. The research data suggests that only males in our culture are raised with sufficient flexibility, with adequate latitude given to their biological differences, for their "natural" or biologically determined potential to shine through. Females, on the other hand, are apparently subjected to an upbringing which so ignores their unique attributes that even the effects of biology seem to be swamped.

Again, the important point is that our society treats the individual without regard to her uniqueness. She is perceived and reared only as a member of a group on the basis of some assumed average characteristic. As a result, she is not pre-

We, Ukrainians in the free world should join our brothers and sisters who are persecuted in the following way:

1. Make this day a day of fast
2. Write letters to the press and organizations concerned with freeing of political prisoners, as well as letters to Ukrainian prisoners, care of soviet agencies.
3. Explain to those around us — Americans — the horrible plight of Ukrainians in soviet prisons, medical insane asylums.

pared to realize her own potential in the way the values of individuality and self-fulfillment imply that she should.

Even if it were conclusively proven that women have, on the average, a greater natural motivation to care for children, than do men, this would still not prove that all women will be nurturant and that all men will not. We know that a biological difference exists between men and women in height, and yet there are many short men and many tall women. No matter what biological differences there may be between the sexes, there will always be a great deal of overlap. There will always be even greater variation within a sex than there is between the sexes. Were our culture to permit boys and girls to express and develop their "natural" potential, there would be the widest possible variation in outcome consistent with the range of individual differences among people, regardless of sex.

It is clear that the reactionary biological argument is irrelevant and that the liberal discrimination argument cannot fully explain women's lack of achievement as professionals, scholars and artists — or, for the matter, as well-paid workers in the labor force. For answers to this question we need to look deeper and harder at our society, at our child-rearing practices and at the myths our culture perpetuates. The forces undermining the ambitions and aspirations of females begin to operate from the first day a female is born. They take the forms of sex-role conditioning, sex-role stereotyping and sex-role socialization.

Education — as practiced informally by parents and peers and formally by the school system — is the primary channel through which these forces operate. Next month, the topic of this column will be sexism in education and the current efforts to eliminate sex bias from the educational process.

ЦЕРКВА В ПОЛУМ'І

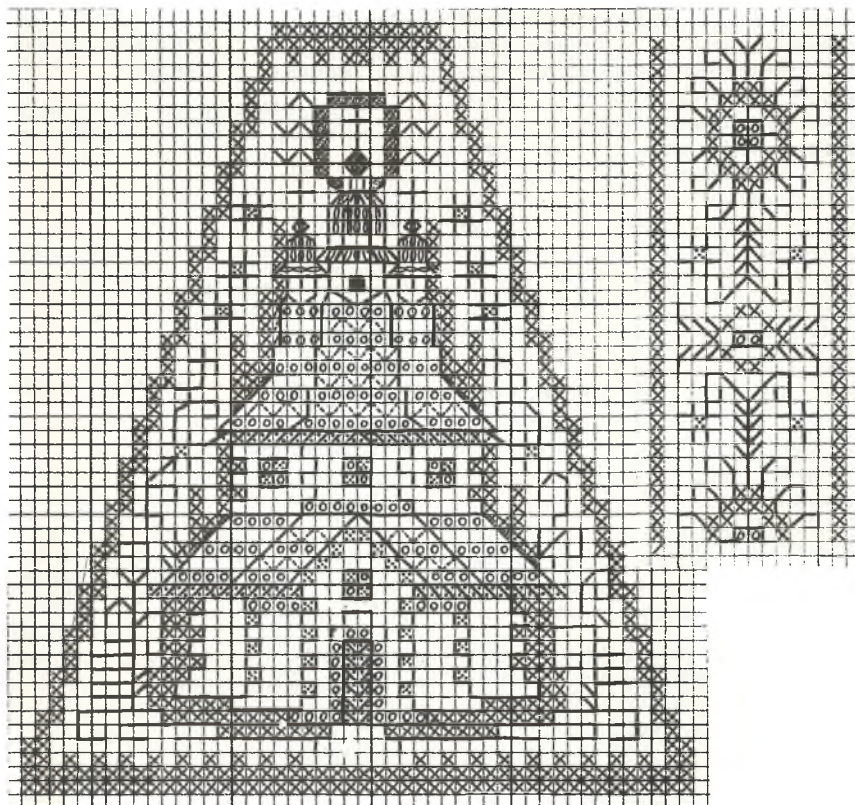
(Із вишивок жінок-в'язнів)

Недавно в альбомі "Нездоланий дух", що появився заходами Укр. В-ва "Смолоскип" ім. Василя Симоненка, зібрано й подано зразки поезій і вишивок українських політв'язнів в СРСР. Їх вишивки це невеликі предмети — закладки, серветки, альбомки. Та вишивані мотиви, їх композиція й кольорування витримані на високому рівні.

З-поміж них вибираємо одну — "Церква в полум'ї". Це закладка до книжки. Вишивка складається з двох частин — вузької вишиваної смужки і долученого трикутника зі стятим верхком.

Тема закладки "Церква в полум'ї" уміщена на трикутнику. Він обведений східцями з хрестиків, якими викінчено також підстава трикутника і стятий верх. Контури церкви виконані чорним півхрестиком — дуже тонкими зарисами. Щоб підкреслити відсвіти вогню тут і там потягнені жовті хрестикові лінії. Жовтим кольором виповнені вікна й обведені двері. Полум'я зображують червоні язички, що ними обведена церква й її підніжжя.

Гло трикутника виповнене тонким орнаментом, що зображує рослинність, яка завжди оточує церковні споруди. Цей орнамент виконаний півхрестиком чорними нитками.

Побільшені зори до закладки

Close-up of embroideries for a book.

Закладка до книжки

Долішній край трикутника обведений червоними тороками. Вузька смуга закладки сполучена з трикутником стовпцями з червоних ниток.

До вишивання наші жінки-в'язні вживали тонкої гарасівки. Її можна заступити нитками Д.М.Ц. ч. 12. Кольори ниток: червона ч. 666, жовта ч. 742. Для чорного кольору можна вжити мулінки ч. 310. Зариси церковних бань і символу сонця над ними виповнити золотими нитками.

Згаданий альбом "Нездоланий дух" можна замовити в В-ві "Смолоскип" в ціні 25 дол.

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

ХЛІБ

Коли надворі сніг, мороз, а в теплій хаті пахне свіжим хлібом, наш настрий зразу підноситься. Задля цього настрою варто не раз натрудитися. Хліб, про який я хочу сьогодні писати, своїм смаком і запахом нагадує первісний хліб на квасному тісті.

Приготування квасного тіста вимагає кілька днів часу. Метода завжди та сама, однак складники можуть змінюватися.

НАПРИКЛАД:

1 торбинка дріжджів,
1 горнятко теплої води,
1 горнятко житнього борошна (муки):

два дні опісля додати:

1 горнятко теплої води,
1 горнятко житнього борошна.

АБО:

1 торбинка дріжджів,
2 ложки цукру,
2 горнятка білого борошна,
2 і 1/2 горнятка теплої води;

два дні пізніше додати:

1 горнятко борошна,
1 горнятко теплої води

Ще інше квасне тісто, яке вимагає більше праці, але все ж таки варто його спробувати:
1-го дня:

1/2 горнятка теплої води,
1 горнятко маслянки,
2 ложки вина,
2 горнятка житнього, або пшеничного разового борошна,
1 торбинка дріжджів.

2-го дня додати:

1 горнятко житнього або пшеничного-разового борошна,
2 ложки "Malt Syrup",
2/3 горнятка гарячої води;

3-го дня додати:

1 горнятко житнього, або пшеничного-разового борошна,
2 ложки "Malt Syrup",
2/3 горнятка гарячої води;

4-го дня додати:

1 горнятко житнього або пшеничного-разового борошна,
2 ложки "Malt Syrup"

* Найкраще вживати "Blue Ribbon Malt Syrup".

Першого дня змішати всі складники у великій скляній мисці, або поливаній макітрі, закрити стирочкою і поставити в теплому місці. На другий день змішати складники разом і додати до попереднього розчину; так само на третій і четвертий день. Четвертого дня надбираємо 1 горнятко квасного тіста, що його будемо вживати до печення тіста, а решту даємо до великого скляного слоїка зі щільною накривкою і переховуємо в холодильник. Кожного разу, коли печемо хліб, надбираємо 1 горнятко квасного тіста, огріваємо до кімнатної температури і домішуємо до тіста.

Щоб наше квасне тісто далі нам служило, домішуємо 1/2 горнятка теплої води, змішаної з 1/2 горнятка борошна і знову вставляємо до холодильника.

Ніколи не докладаємо до квасного тіста залишків тіста з хліба, який печемо, бо в ньому є складники, які можуть зіпсувати заквас (товщ, сіль і т.п.).

Якщо ми вживаємо квасного тіста 3 тижні, мусимо його відновити таким способом: надбираємо 1 горнятко заквасу (решту викидаємо), огріваємо до хатньої температури, додаємо 1 горнятко теплої води і 1 горнятко борошна. В теплі держимо до другого дня — і знов воно є готове до вжитку і до переховування в холодильник.

Вище описане квасне тісто можемо додати (1 горнятко) майже до кожного припису на печення хліба: пшеничного, пшеничного-разового, житнього чи вісяного.

НАЙПРОСТІШИЙ ПРИПИС НА ХЛІБ ТАКИЙ:

1 горнятко квасного тіста (огрітого),
1 торбинка дріжджів,
1/2 чайної ложечки цукру,
1 горнятко теплої води,
1 чайна ложечка соли,
1 ложечка оливи,
2 горнятка борошна.

Розбити все разом, а 10 хвилин пізніше додати ще борошна так, щоб тісто було досить тверде (1-2 горнятка борошна).

Запишити, хай росте, не важко як довго (може бути навіть кілька годин), тільки щоб виросло подвійно.

Виробляємо дві хлібини та кладемо на пласкій бляшці, посипаній кукурудзяним грисіком. Вставляємо в холодну піч — знову нехай росте, поки не виросте подвійно. Тоді запалюємо піч (не витягаючи тіста), на 425°F, а на дно печі вставляємо пласку посудину з кип'ячою водою. 20 хвилин пізніше забираємо воду, а температуру знижуємо до 375°F. 15 - 20 хвилин пізніше хліб повинен бути спечений.

Якщо хочемо подвоїти пропорцію, то все ж квасного тіста беремо тільки 1 горнятко.

ЖИТНІЙ ХЛІБ:

1 торбинка дріжджів,
1/3 горнятка теплої води,
1 горнятко гарячої води,
3 ложки меляси,
1 ложка оливи,
1/2 горнятка варених м'ятих картопель,
1 ложка кмену,
1 ложка соли,
1 горнятко квасного тіста,
2 горнятка білого борошна,
1 і 1/2 до 2 горнятка житнього борошна.

Розпустити дріжджі у воді. Гарячу воду змішати з мелясою, оливою, картоплею, кменом і сіллю. Додати розведені дріжджі і квасне тісто. Добре розбити, додати біле борошно, ще раз розбити і залишити на 10 хвилин. Житнім борошном замісити так, щоб було досить туге, тверде тісто. Далі поступати, як у попередньому приписі, тільки тісто розділити на три малі буханці, а не на два. Пекти житній хліб треба трішки довше, ніж пшеничний.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ЧІКАГО

ОКРУЖНА УПРАВА ЧІКАГО

У лютому 1977 р. відбувся Окружний з'їзд на якому переобрано головою Марію Юзефович.

На з'їзді постановлено відзначувати щорічно 2 відділи з Округи 1) за найбільше приєднання нових членок і 2) успішну працю.

В діловому 1977 р. в Окрузі праця мала проходити далі під гаслом приєднання нових членів, фінансового забезпечення "Нашого Життя" та Українського Музею в Нью-Йорку.

Старанням і наполегливою працею організаційної референтки Окружної Управи Марії Наваринської засновано новий Відділ СУА у Висконсин Делс, головою якого є Ірена Кузик.

Культурно-освітня референтка Окружної Управи Зірка Цимбалістий організувала так званий Вечір Здоров'я для союзнянок і ширшого громадянства, на якому др. Василь Трухлий виголосив доповідь "Рак у жінки".

Референтка суспільної опіки Стефанія Борович є зараз головою Бюро Суспільної Опіки, в склад якого входять теж інші організації. Бюро працює з великим успіхом. Найбільшим з досягів 1977 р. було зорганізування садочку-оселі для дітей, які не мають змоги виїхати на молодечі табори, та зорганізування їдальні з обідами для осіб старших віком, по 50 цт. за обід. З того користує понад 120 українських емеритів.

Пресова референтка Рома Турянська своєчасно поміщувала в газетах та в "Нашому Житті" статті, повідомлення та рецензії про імпрези і працю Окружної Управи.

Голова Окружної Управи з доручення СУА очолила в 1977 р. Між-організаційний Жіночий Комітет, який організував зустріч українського жіноцтва з Чікаго і околиць, під гаслом "в єдності до мети". Завданням зустрічі було поінформувати жінок про Світовий Конгрес зорганізованого українського жіноцтва, та про Декаду Жінки.

В справі Конгресу голова виголосила 2 гутірки по радіо і взяла

Марія Юзефович — голова Окружної Управи Чікаго

участь у Конгресі з доручення Округи як учасниця.

Окружна Управа організувала зустріч союзнянок з представницями Союзу Українок Аргентини Лідією Таурідзькою і Олею Сасик.

На заклик Окружної Управи союзнянки взяли участь у маніфестаційному поході в Дні Поневолених Народів.

Старанням Окружної Управи і відділів Округи зорганізовано успішно День Союзнянки, на якому найголовнішою подією було посвячення прапора СУА, який є власністю Округи. Під час програми свята вручено відзначення 102 і 36 Відділам СУА, які були відзначені на Окружному З'їзді. Заразом вручено 74-тому Відділові відзначення Головної Управи СУА за жертвенну працю у 1976 році.

Окружна Управа і відділи організували перший раз в США мистецьку виставку маляра з Франції Омеляна Мазурика.

Союз Українок Америки Округи Чікаго бере активну участь у всьому українському громадському житті.

Голова Округи вдруге переобрана на пост заступниці голови Українського Конгресового Комітету — Відділ Чікаго.

Координація праці між Окружною Управою та відділами йде при допомозі листування. 2 рази на рік виходить Обіжник Окружної Управи в справах організаційних. Голови відділів з близьких місцевостей кожного місяця беруть участь в засіданнях Окружної Управи.

Співпраця між Окружною Управою і відділами є дуже добра, а також Від-

діли співпрацюють між собою і взаємно себе підтримують.

Окружна Управа старається якнайкраще вив'язатись із своїх обов'язків супроти Головної Управи СУА.

Рома Турянська
пресова референтка Окружної Управи

16 ВІД. СУА, МІННЕАПОЛІС — СТ. ПОЛ. 1977 рік.

1. Підвищено членську вкладку з 5 дол. на 6 дол. річно.

2. Вислано привіт і світлину членок на III-ий Світовий Конгрес СФУЖО.

3. На покриття коштів дороги делегатки з Аргентини на цей Конгрес вислано 10.00 дол.

4. Вислано листи й заклики до сенаторів з Міннесоти Г. Гумпфрі і Андерсона в справі жінок-політичних в'язнів.

5. В березні 1977 р. переведено дуже успішно великодню виставку в музеї при церкві св. Константина.

6. В травні ц. р. наш Відділ взяв активну участь у прийнятті хору ім. Кошиця і танцювального гуртка "Орлан" з Вінніпеґу. (Канада.)

7. В травні ц. р. урочисто влаштовано 25-ліття нашого Відділу. Відбулося воно при численній участі членок і їх родин, та представників всіх місцевих церковних і громадських організацій. Свято почалося молитвою-поемою, пера Валентини Ермоленко. Виголосила її Катря Гуцал. Голова Відділу Мирослава Петришак охопила у своєму звіті важливі ділянки праці Відділу впродовж чвертьстоліття, підкреслюючи великий вклад праці в культ-освітній референтурі Ольги Луцик, та в імпрезовій Олени Бенцаль-Карпяк. Референтура Суспільної Опіки очолювана різними членками, під цю пору Оленою Романовською, виконала величезне завдання протягом 25-ти років, виславши біля 300 одягових пачок до різних країн, спонзоруючи журнал "Наше Життя" для бабусі, патронуючи школи в Німеччині, та збираючи гроші на стипендії в Бразилії. В тому було багато праці Мирослави Петришак, про що зі скромності не згадала. Представники різних організацій Міннеаполісу зложили усні привіти. У дальшій програмі Александра Костюк розказала про Союз Українок на Слобожанщині, та прочитала свої поезії, та

16 відділ СУА Міннеаполіс — Ст. Пол., Міннесота
Branch 16 of Minneapolis-St. Paul, Minnesota.

Хор 16 Від. СУА Міннеаполіс — Ст. Пол. Міннесота
Choir of Branch 16 in Minneapolis-St. Paul, Minnesota.

поезію Надії Лан. Хор Відділу під проводом Ольги Луцик виконав три пісні. Відзначено ряд членок, які є у Відділі 25 років. Їх було сім!. В гуморесці власного пера Катря Гуцал змалювала силуетки семи голів Відділу. — Гості висловлювали признання голові за вдалий і приємний вечір та за пророблену працю.

8. 12 червня Відділ разом з місцевим Відділом УККА взяв участь у підготовці Українського Дня в Міннесоті.

9. Відділ перевів збірку під кличем "За переслідуваних в Україні", яку спонзорував СКВУ, і вислав до Головної Управи СУА 284.00 дол.

10. З продажу цеглин на Український Музей в Нью-Йорку зібрано і вислано 390.00 дол.

11. Розпродали десять примірників альбому "Українська Кераміка" між членками.

12. В жовтні ц. р. з нагоди 75ліття артистки Олени Бенцаль-Карп'як Відділ влаштував святочну ювілейну зустріч, як своїй членці та співзасновниці і постійній працівниці 16 Відділу СУА.

13. Членки взяли участь в ювілей Марії Процай з нагоди її 80-ліття, що його влаштував місцевий Відділ ОДВУ і 15-ий Відділ УЗХ. Вшановано її за її суспільно-громадську працю та велику і жертвенну допомогу нашим переселенцям з Європи після Другої Світової війни.

14. Відділ у співпраці з 15 Відділом УЗХ, хором "Дніпро" та школою українознавства св. Константина і Степана вшанував громадську та письмен-

ницьку діяльність Ольги Рем-Луцик. Комітет очолювала Катря Гуцал та проводила програмою вечора, на якому читано уривки творів авторки та відтворено фрагменти з її опереток "Під Баварським Небом" і "Салют весні". Кіра Цареградська виголосила слово про музичну творчість Ольги Луцик. В її руках була також гармонізація пісень та музичний супровід. Програмку свята, запрошення та портрет авторки виконав її син Юрій.

15. Членки брали участь у пікніку місцевого Відділу УККА.

16. Приєднано дві нові членки: Дарію Бушак і Ольгу Бреславець.

17. Наш Відділ одержав 5 письмових подяк з Бразилії, та Європи від українських переселенців за нашу допомогу одаговими посилками.

18. На одержані запрошення чи письма від місцевих наших церков чи організацій та від Головної і Окружної Управи СУА завжди своєчасно відповідаємо, висилаючи теж привіти і побажання.

Мирослава Петришак
голова.

22-ий ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ. РІК 1977.

Коли брати до уваги, що хроніка, це зіставлення подане у хронологічному порядку цікавих і помітних подій Відділу, то можна безумовно ствердити, що всі заплановані новою управою імпрези відбулися успішно, завдяки співпраці усіх членок управи та Відділу.

Під проводом голови Ульяни Терлецької працю розпочато в березні Весняним базаром, який кожнорічно втішається численною фреквенцією нашої чикагської громади. В ширшому масштабі відбулася в Музеї Науки і Промислу великодня виставка українських писанок і виробів народного мистецтва з окремим підкресленням гуцульського стилю, що вже давно має вироблене реноме серед чужинецької публіки. Ця виставка помітно висувається на передове місце серед других етнічних груп. Одною з найбільш маркантних і вдалим імпрез нашого Відділу був "Вечір Олерет", влаштований у пошану визначній артистці українських театрів Олені Бенцаль-Карп'як. Підготований як слід, з допомогою місцевих та запрошених мистців, цей вечір викликав довготривале вражіння серед присутніх та зворушливу подяку артистки на сторінках "Свободи". Під цю пору, на запрошення Музею Науки і Промислу, відбувається там виставка українських ляльок (60 експонатів) мистецько укладених в 11-ти габльотках, час виставки до січня 1978 р. Ляльки, власність М. Гриневич і з приватної колекції С. Кавки, репрезентують усі частини України. Оригінальне і вміло підібране тло для окремих експонатів викликає заслужене признання чужинецьких гостей.

До кінця біжучого року заплановані ще імпрези: осінній базар, та різдвяна виставка в Музеї Науки і Промислу в рамках Різдво докола світу. Український день, призначений на 11 грудня ц. р. покаже як центр атракції ялинку, прикрашену орнаментами, базованими на українському народ-

ньому мистецтві та традиційну кутю. В програмі візьме участь хор Прометей та танцювальний ансамбль з Милвокі.

Тут слід відмітити невтомну працю Соломії Кавки, яка, при допомозі Євстахії Струтинської, та других членок Відділу, своїм витонченим хистом і ініціативою причиняється до того, що українське мистецтво є репрезентоване на належному рівні серед чужинців.

Відділ нараховує 70 членок, в сходах бере участь приблизно 20-30 членок. Ширші сходи відбуваються кожного місяця (крім літа), як також сходи управи. Перша частина ширших сходів присвячена діловим, біжучим справам, другу, вивняє цікава програма: репортажі, реферати чи доповіді.

У Відділі добре зорганізована референтура суспільної опіки, яка, щороку допомагає матеріально потребуючим в країнах Європи і Бразилії. Постійно спонзорує 2 стипендисти та 5 передплат "Нашого Життя" в Бразилії, далі опікується трьома бабусями. Відділ зложив цього року по 100 дол.: на Музей СУА, на Запасний Фонд "Нашого Життя", на СКВУ, та 50 дол. на потреби СФУЖО.

При Відділі існує Радієва Колегія, яка передає щотижня відомості на радіо-передачі п-ва Самбірських. Власна бібліотека, поширена цього року надбанням нових книжок дає членкам Відділу приймну розвагу.

Членки 22-го Відділу, активні в праці Окружної Управи, також беруть участь в українській загально громадській діяльності міста Чикаго.

Мирослава Шевчик
пресова референтка

29 ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО.

Відділ влаштовує кожного місяця свої сходи, на яких крім ділових справ ми слухаємо гутірки на різні теми:

В січні Відділ влаштував святочні сходи з колядками. Далі були доповіді на теми: "Недуга очей" — др. Ільків. "Рівні права жінки" — Люба Маркевич, "Греція і я" — Люба Маркевич, "Перший Листопад" — Галя Коленська. Дарія Ярошевич висвітлила прозирки-фотознімки свого батька бл. п. Олександра Пежанського.

Для розваги членок і їхніх мужів влаштовано вечірку Відділу з виступом нашого тріо Пісня.

*"Pisnya" ensemble
of Branch 29
from Chicago.*

Ансамбль "Пісня". Від ліва стоять: Оксана Оришкевич — піяністка, Люся Олексюк — сопрано, Наталка Масник — мецо-сопрано, Віра Джулинська — альт.

З мистецьких виставок ми спонзорували дві виставки: в квітні мистця Анатолія Коваленка, в травні мистця Яра Плавюка.

Найбільше праці Відділ вкладає у ведення Садочка Казок. До червня садівничкою була Орися Покорна, а під цю пору є Ірина Олексюк, а допомагає Александра Савин. Навчання в садочку відбувається три рази в тиждень. З імпрез підготовляється для дітей свято Т. Шевченка, День Матері і Батька, на закінчення шкільного року градуція, свято І-го Листопада та Миколайка.

При Відділі існує вокальне тріо Пісня в складі: Віра Джулинська, Наталка Масник і Люся Олексюк. Фортепіановий супровід Оксана Оришкевич. Тріо Пісня м. ін. виступало на 25-літньому ювілеї 51-го Відділу СУА в Милвокі.

36-ТИЙ ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО — ПІВДЕНЬ

25 лютого 1932 року засновано 36-тий Відділ СУА. Це є найстарший відділ в Окрузі Чикаго, в якому переважно є членками пані з першої еміграції та їхні діти. Відділ існує при церкві, з якою є тісно пов'язаний. Провадить працю в міру своїх спроможностей. Уряджує кілька разів до року базари та продаж печива і з того має фінансові доходи на покриття обов'язкових влат до Централі СУА та Окружної Управи.

У Відділі працює суспільна опіка, — відвідують хворих по шпиталях, опікуються своїми хворими членками та обдаровують їх дрібними подарунками для морального підтримання.

На Окружному З'їзді СУА — 36-тий Відділ відзначено за безупинну працю для придбання фондів на добродійні цілі.

74-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

На Загальних зборах дня 23-го лютого 1977 р. переобрано управу майже в цілості. Сходи Відділу відбувалися правильно кожного місяця. На закінчення весняного сезону членки були на спільному обіді та виставі балету. Відділ включився у святкування зв'язані з посвяченням церкви Св. Йосифа, у зустрічі із композитором Андрієм Гнатишином та у святочному бенкеті. На час 10-денного Фестивалю цієї ж церкви підготовано виграші до кіоску українського народного мистецтва та перебрано дижури. Членки Відділу теж дуже активно допомогли в імпрезі: показ української моди (українська вишивка у модерній нощі), який відбувся при парафії. Відділ включився теж у імпрези влаштовані Окружною Управою і відділами: 1-го травня брав участь у спільній імпрезі всіх організацій Чикаго; 23-го жовтня у "дні Союзянки". На цій імпрезі відмічено 70-ліття народин та 35-ліття смерті патронки Відділу Олени Теліги доповіддю, яку виголосила культурно-освітня референтка Відділу Ірина Пежанська. Для зібрання фондів влаштовано у вересні випродаж уживаних речей. Також продається каву і солодке в неділі після Служб Божих в залі при церкві Св. Йосифа. В Окружній Управі дві членки Відділу займають пости: заступниці голови і протоколярної секретарки.

101-ий ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО

Відділ начислює 37 членок.

Цього року Відділ відзначить 10-ліття своєї праці бенкетом і забавою. Протягом 1977 року, влаштовано такі імпрези:

1. Два продажі печива, з яких дохід призначено на допомогу українським політв'язням.
2. Три-денний базар (випродаж рушників, коців, подушок тощо).
3. Вишивані вечери.
4. Посмертну малярську виставку Миколи Азовського.
5. Ляльковий театр "Червона Шапочка".

Відділ брав участь у підготовці до Жіночого Конгресу. Спільно з Окружною Управою відмітили "День Союзняки", на якому посвячено новий прапор СУА. — Під час малярської виставки маестра Омеляна Мазурика організованої Окружною Управою членки приготували печиво та відбували джигури.

Беручи під увагу, що членки 101 Відділу це молоді, працюючі матері, мусимо ствердити, що Відділ проявив велику і різноманітну діяльність.

Надія Горб
пресова референтка

102-ий ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ В ГЕМОНД—МУН-СТЕР, ІНД.

Діяльність 102 Відділу СУА на терені північної Індіяни є дуже подібна кожного року. Ті самі делеко віддалені від центру членки, загальний брак часу, та інші перешкоди небагато змінюють наш організаційний стан. Здавалося б, що з приєднанням нових членок в 1976 році праця оживиться. На жаль цього року число членок в нашому Відділі зменшилося з причини смерті, або зміни місця замешкання.

Однак, як і в минулих роках, відбувся в приміщенні парафії св. Йосафата в Мунстер передвеликодній базар з великим успіхом. Численні американські відвідувачі захоплювалися писанками, вишивками, гуцульською різьбою такилімами, а також виставкою картин наших членок. Смачний буфет тішився великою популярністю. Базар дав нам фінансову базу на цілий рік, що уможливило нам виконати зобов'язання супроти Централі та Окружної Управи СУА. Також могли ми вислати даток на Український Музей та стали його членом. Цього року започаткували ми 200 долярвоу стипендію для учня духовної семінарії в Римі, яку вислано на руки блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. Вислано також 100 дол. на до-

помогу українським політичним в'язням.

В січні відбулася родинна просфора, на яку запрошено ширше громадянство, а літом відбувся родинний пікнік.

По вакаціях улаштовано чайний вечір, на якому членки мали нагоду оглядати прозорки з подорожі до Греції й Туреччини та ділитися своїми вакаційними переживаннями.

Перед Різдом плянується святочний ярмарок з продажем дрібного печива, меду, святочних карток і малих дарунків.

102 Відділ СУА є членом місцевого Відділу УККА та був репрезентований на його 25-літтю.

На окружному з'їзді в Чикаго наш Відділ був відзначений за приєднання найбільше членок в 76 році.

Загальні збори та перевибрання управи плянується на лютий 1978 року.

Іванна Головата
голова

Спростування

У числі 11 "Нашого Життя" за грудень 1977 р. на ст. 40 підпис під хронікою 96 Відділу СУА повинен бути: **Марія Боб'як — Константин і Ляриса Витвицька — Гісо** за прес референтуру.

У тому ж числі на ст. 12 у наголовку просимо справи прізвище, яке повинно звучати: **У 5-ліття смерті Савини Сидорович**.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 6 листопада 1977 року упокоїлася в **Бозі Александра Блажовська** довголітня членка 5 Відділу СУА в Дітроїті. Покійна народилася 16 червня 1890 р. в селі Гарбузів повіт Зборів. До Америки приїхала 1910 р. — і тут вийшла заміж за Олексу Блажовського. Полишила в глибокому смутку три доньки — Ольгу, Ірину і Мільдред. Мала ще і сина, який помер перед нею. Крім доньок залишила ще 9 внуків і 4 правнуки.

Нехай американська земля буде їй легкою.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 28 липня 1977 упокоїлася в Бозі Анна Забігаїло (Земба) на 78 році життя. Покійна народилася в Скалатському повіті. Була довголітньою членкою 5 Відділу СУА. Нехай американська земля буде їй легкою.

Павлина Малишка

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 19 листопада 1977 року упокоїлася в Бозі Павлина Малишка на 77 році життя. Покійна народилася в Лютовиську, Львівська область. Була довголітньою членкою 5 Відділу СУА.

Нехай американська земля буде їй легкою.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 16-го серпня ц. р. після несподіваної і важкої недуги померла на 70-му році життя **бл. п. Анна Ребізант**, членка 21-го Відділу в Брукліні, Н.Й.

Покійна народилася в Гошеві, повіт Долина. До Америки прибула в 1958 з Англії і поселилася в півн. Брукліні. Була це людина погідної вдачі, жертвенна. Була активна при церкві св. Духа в півн. Брукліні.

Залишила в смутку єдину дочку, зятя, двоє внуків і двоє правнуків, сестру, брата і дальшу рідню в Україні. Членки Відділу брали участь в похоронних відправах, а на заупокійній Службі Божій стояли з свічками і лентами при домовині.

Вічна їй пам'ять.
Управа 21-го Відділу в півн. Брукліні

Замість квітів

В першу річницю смерті довголітньої заступниці голови 4-го Відділу СУА **бл. п. Іванни Бенцаль**, складаємо в її пам'ять жертву в сумі 100.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку.

Повідомляємо усе членство СУА, що заупокійна Служба Божа відправиться 26 лютого, неділя о год. 10-тій ранку 1978 р. в церкві Св. Юрія в Н. Й. Просимо всіх взяти численну участь

4 Відділ СУА в Нью Йорку

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Петра Стефанюка**, батька нашої членки Юлі Трач, складаємо 20.00 дол. на Український Музей

Членки 12 Відділу СУА ім. Олени Пчілки
в Клівленді

Замість квітів на могилу довголітньої членки 20-го Відділу СУА у Філадельфії, **бл. п. Марії Кочерган**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині пересилаємо наше співчуття

Управа 20-го Відділу СУА — Філадельфія

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Романа Іщука**, мужа і батька 3-ох членок 20-го Відділу СУА: Надії Ішук, др. Наталії Пазуняк і Марії Варварів, складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол., а родині висловлюємо щире співчуття

Управа і членки 20-го Відділу СУА Філадельфія

Замість квітів на могилу швагра **бл. п. Василя Козаченка** складає 50.00 дол. на виховання священників у Бразилії

братова Юлія Піщак

Замість квітів на могилу **бл. п. Євгенії Макарушки**: 40.00 дол. Пластовий Курінь "Ті що греблі рвуть".

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Кочерган**:
25.00 дол. др. Лев і Ірина Кушнір

По 15.00 дол. др. Роман і Геня Дикий інж. Борис і Дзвінка Захарчук інж. Олесь і Марта Турчин

По 10.00 дол.
інж. Мирон і Слава Білас
Юрій і Христина Гура
Аня Клос
інж. Роман і Таня Левицькі
інж. Іван і Іванна Федик
Ярослав Шарко

5.00 дол. Юрій і Христина Масюк

Замість квітів на свіжу могилу дорогої **бл. п. Ярці Кобрин**, на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" складають

Люба і Роман Раковські 25.00 дол.
Віра Данец 10.00 дол.

В пам'ять **бл. п. Ярослави Кобрин**, бувшої голови 13-го Відділу СУА в Честері Па. складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Галина і Богдан Кандюки

У другу річницю смерті нашого дорогого тата **д-ра Олександра Саноцького** складаємо на Український Музей 25.00 дол.

Оксана і Василь Леви

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. др. Олександра Сушкова** складають 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку

Слава і др. Ірена Гребеняк

На свіжу могилу дорогої **мами Олександри Блажовської** складаємо 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

дочки — Ольга Сміт, Мільдред Касіборські, Ірена Петті

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Остапюк** жертвують 20.00 дол. (цеглина) на Український Музей

Ольга і Володимир Гнатики

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Остапюк** жертвує одну 10.00 дол. цеглину на Український Музей

Августина Хома

В пам'ять дорогого нам **бл. п. Романа Кекіша** складаємо на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" 20.00 дол.

Константин і Надія Дидинські

В пам'ять їмості **бл. п. Володимири Пришляк** з дому **Дашинич-Сас-Кульчицької**, вдови по **бл. п. священникові й деканові Олеської Округи**, складають 10.00 дол. на Український Музей, та висловлюють дочці Христі Свищук і Родині глибокі співчуття

Зеновія і Григор Колодій

Замість квітів на могилу **бл. п. Галини Вонторської**, матері наших приятелів Юрка і Богданни, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Богдан і Ольга Фараонів

В пам'ять пок. Славці Губернович, складаю десять дол. на Запасний фонд "Нашого Життя"

Поля Книш

В десяту болючу річницю смерті **бл. п. Івана Яцуса** складаємо 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Софія і Богдан Голь зі синами Богданом і Стефаном

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. о. Крилошанина і радника Івана Прокоповича**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" а опечаленій родині покійного складаємо глибоке співчуття

Григорій і Леонтинна Галаженко — Дітройт

В першу річницю смерті **бл. п. Осипа Стефанишина**, чоловіка нашої членки 21-го Відділу, Марусі Стефанишин, складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Емілія Ройовська

Замість квітів на могилу **бл. п. Теклі Федик**, складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Ольга Платош

Замість квітів на свіжу могилу дорогої **бл. п. Олександри Блажовської** складає 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Марія Касібовська

В пам'ять **бл. п. кузинки др. Неонілі Пепехович-Гайворонської** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Іванна Семенина

В пам'ять нашої дорогої незабутньої Голови СУА **бл. п. Олени Лотоцької**, в другу річницю її відходу у Вічність складаю 10.00 дол. на суспільну опіку для потребуючих бабусь

Лариса Дончук

В пам'ять моєї товаришки зі шкільної лавки **бл. п. Ольги Лотоцької-Решетило**, замість скромної в'язки незабудків на її ще свіжу могилу, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Доням покійної Дарії Роте і Аріядні Вал та їх родинам, висловлюю своє щире співчуття
Рома Блащук-Дмитерко

Замість квітів на могилу **бл. п. Оксани Урбанської**, яка упокоїлася в Україні в місті Рогатині, складаємо 10.00 дол. на Український Музей, а родині покійної панству Урбанським висловлюємо щире співчуття

Ольга і Іван Федчишин Дітройт

МАРІЯ ЖИЖКА

Коляжі Ольги Марищук

НА ЙОРДАН

Зима цього року люта, вода міцно замерзла на річці Солоненці, що протікає на хуторі Вишневому. Завтра на ній відбудеться Йордан.

В родині Ягора Живого два невеликі хлопці — два брати Йосип і Зінько.

Учора вони були в церкві на Водосвяченні і принесли пляшку свяченої води додому. Батько налив свяченої води до миски і витяг з-за ікони пахуче василькове кропильце. Мати дала меншенькому Зінькові кусник крейди, щоб ішою попереду батька і на дверях білі хрестики написував.

Старшому Йосипові дала на рушникові капустияний пиріг і сказала: — Неси за батьком!

Вони пішли в садок. Батько кропильцем махав до дерев, промовляв, щоб вишеньки, сливи, груші і яблуні рясно родили, мороз не бив і вітер квіти не рвав. Потім вівці кропив батько і тут промовляв, щоб вівці чорні, кучеряві баранці котили — гарні смушки хлопцям на шапки були. Батькові слова хлопцям до вподоби — "Хлопцям чорні шапки". А коли коров кропив, батько Бога просив, щоб корови лисенькі телечки телили — дівчат заміж віддавати — корову в придане давати. А як у конюшні кропив, батько казав: — Хлопці козаками будуть, тож щоб кобили сиві лошата жеребили.

А потім кропив усе в хаті. Батько і на піч, кропильцем махнув, бо вона ж часто хлопців у мороз гріє. Коли все покропили, тоді обідати сіли. Мати у Йосипа пиріг взяла, на столі покряяла на сьогоднішній обід, бож він прісний. За обідом батько хлопцям про завітній Йордан розказував:

— На річці цей рік вода замерзла товстим льодом, не кожного року такі морози. Як отець духовний скаже: "І дух святий, як голуб над ним підіймався", люди будуть голуби на Йордан пускати. З рушниць будуть стріляти, та все вгору.

Зінько і їсти зупинився, слухав і запитав батька:

— А нащо ж вони стріляють?

— Та щоб грішна шуліка голуба не заклjučвала.

Скінчився обід і надворі темніло. Батько не докінчив розказувати про Йордан, він піднявся з-за столу, подякував Богу:

— Дякую Тобі, Господи, що Ти милосердний і цього дня нагодував нас святим хлібом і укріпив наше здоров'я. Амінь, — уклінно перехрестився.

Хлопці стояли рядом з батьком і тихенько переказували за ним молитву і хрестилися так, як хрестився їхній батько. Коли хлопці подякували мамі, то батько сказав:

— Ідїть, хлопці, сьогодні раніше спати, завтра на Йордан санками поїдемо.

Хлопці не сплять... їм чути, як на річці лід рубають...

— Чуєш, Зіньку, — це ріжуть, пиляють хрест з льоду, просто на річці, потім поллють буряковим квасом, щоб на сонці яскраво сяяв.

Довго тихенько розмовляли Йосип і Зінько та лише на світанку поснули. Стук копит по мерзлому шляху збудив їх. Вони одяглися і вийшли з хати.

Надворі їх осліпив свіжовипавший уночі сніг, від сходячого сонця він блищав яскравими самоцвітами. Вже люди їдуть на Йордан. Санки за санками пливають м'яко і легко по засніженому мерзлому шляху, а запряжені молоді коні... вони біжать, кидаються і пофоркують. Зінько і Йосип зупинилися біля батька, схвильовано топчуть ніжками пухкий сніг, дивляться на батька... "Чи батько візьме їх на Йордан?... мороз міцніє"...

Батько запрягав коні, двоє молоденьких, перший раз у санки — Азова і Болонку, щоб пробіглися по свіжому сніжечку.

Йосип метнувся в стайню, схопив на гнізді двоє білих голубів і всунув їх собі у пазуху. Зінько стояв біля батька і топтав ніжками сніг. Батько давно розгадав думки своїх хлопців, але знаку не давав.

— А, що хлопці, коні гарні? Вони молоденькі, вперше пробіжаться по сніжечку.

— Коні гарні, сказав Йосип, — але ми не знаємо, як вони біжать по снігу...

Батько засміявся, схопив Зіньку за комір кошушки, підняв його і міцно посадив у санки, аж приткнув, і гукнув на Йосипа: — Скорше сідай!

Батько тримав віжки міцно в руках — коні були неспокойні... вони крутили головами, тупцювали по снігу. Ледве Йосип успів скочити в санки, як коні шарпнули.

Коні не бігли по дорозі, а шарпали то в один то в другий бік. Ледве санки не перевернулися, доки батько їх не повернув за ріг, тоді вже поїхали степовим шляхом. Коні скакали, стрибали, вбіг кидалися. На великому шляху молоді коні потроху заспокоювалися і почали бігти гарно рясно.

Підїхали до Йордану. Коні були мокрі і пара з них стовпом підіймалася. На Йордан наїхало багато людей. Хлопці куди не глянуть — всюди санки запряжені молодими кінями. На льоду повно людей. Запурхотіли голуби, почувася стрілянина. Йосип хутенько вихопив голуба з пазухи... але не втримав, щоб пустити... вертун вирвався, вдарився об батькову голову... батько злякався, а коні рванули вперед на чужі санки... ледве-ледве батько їх утримав і, коли заспокоїв коні, оглянувся назад... злякано дивиться на нього Йосип... у руках він тримає білу голубку...

— Пускай! Хай летить!, сказав батько.

Швидко тикнув Йосипові в руки ковшушку:

— Біжи, Йорданської води набери! Бачиш, коні не стоять!

Зінько сидить у санках, "чому ж мені батько нічого не казали?"... Хотілося і йому зблизька бачити великий хрест з льоду... рожево-фіолетовий, він просто горить від сонця перед криницею...рожевий престол, покритий білою скатертю, а на ньому велике Євангеліє...

Потихонько зліз Зінько із санок і бігом за Йосипом. Він бачить криницю, звідки люди і Йосип воду беруть. Ще б він стояв, та Йосип узяв його за руку і пішли до санок, але якийсь чоловік зачепився за Зінька, звалив його і тут Зінько згубив одну рукавичку.

Хлопці, сідайте! Тримайте ковбушку з Йорданською водою! — гукнув на них батько.

Додому молоді коні бігли гарно, лиш час від часу Болонка підкидала задом, а Азов становився гопки, але батько тримав їх міцно віжками. Йосип дивився на небо і шукав свого білого голуба, який летів додому. Зінько все оглядався на гарний льодяний хрест.

Дома їх зустріла мати з обідом. Зінько притулився до мами, обхопив її рученьками за плахту — йому хотілося плакати за рукавичкою, бо дуже рука змерзла, але він лише сказав:

— Мамо, чи не можна, щоб той фіолетовий льодяний хрест завжди на річці стояв? Я влітку до нього буду ходити.

Мати приголубила його і сказала:

— Ні, дитинко моя, той льодяний хрест розстане, бо на землі ніщо не вічне... лише той хрест, яким ти охрищений в ім'я православної віри твоїх прабатьків. Він буде завжди вічний у твоєму серці — до кінця твого життя.

КОНКУРС ДЛЯ ДІТЕЙ

"Сьогоднішня українська дитина — майбутність українського народу" — це клич, прийнятий для XVIII Конвенції СУА, яка відбудеться 27-29 травня 1978 в Нью-Йорку. Цей клич перекликається з "Роком Дитини", який проголосили Об'єднані Нації на 1979 рік. Передбачено в тому році конкурс для дітей на теми "про свою країну". Тож Виховна Референтура при Головній Управі Союзу Українок Америки проголошує подібний конкурс для українських дітей у вільному світі. Ця тема звучить:

"ХТО МИ І ЧИЇ МИ ДІТИ?"

Правила:

1. Конкурс охоплює три категорії: 1) рисунок-малюнок, 2) вірш, 3) проза, у двох групах: 6-9 і 10-12 років.

2. Кожний (-на) учасник (-ця) має висловити своє поняття про Україну рисунком-малюнком, або віршом чи прозою.

3. Участь у конкурсі можуть брати діти у віці від 6 до 12 років, що їх закінчать до кінця грудня 1978.

4. Реченець надсилання зготовлених праць: 1 квітня 1978 .

5. Надіслані на конкурс речі підписувати ось так:

Ім'я й прізвище: —

Дата народження: —

Адреса: —

6. Адреса, на яку пересилати: Mrs. Irene Lonchyna, 20175 Lumpkin, Detroit, Mich. 48234.

7. Нагороди цього конкурсу будуть проголошені на XVIII Конвенції СУА в Нью-Йорку 27-29 травня 1978.

Запрошуємо молодечі організації, школи, педагогів та батьків підтримати наш почин та заохотити дітей до участі в тому конкурсі.

Виховна Референтура Головної Управи СУА

Продовження НАША ДИТЯЧА КНИЖКА

референт преси Л. Х. Щур. Вільні члени: Ніна Мриц та Світлана Кузьменко. До контрольною комісії ввійшли: др. Олександра Копач, мгр. Тоня Горохович та С. Кутовий. Оце ті люди, що клопочуться про українську книжку для Вашої дитини. Що будуть працювати, недосипляти ночей,

змагатися одчайдушно проти бурунів денационалізації, щоб тільки у двері сердець Ваших дітей застукала Рання Зірничка і просвітила їм шлях духового росту — у краще майбутне.

ПОДУМАЙТЕ — ВІДГАДАЙТЕ АКРОНИМИ І

Чи можете розшифрувати всі подані тут акроніми українських організацій?

1. ЗУАДК
2. УНІГУ
3. УККА
4. СУА
5. СУЖА
6. ОМУС
7. УМІ
8. УНС
9. СУК
10. УВУ

РОЗВ'ЯЗКА З ПОПЕРЕДНЬОГО ЧИСЛА

ДОЗЕМНО:

1. Уля
2. сцена
3. тернина
4. Козачка
5. Терпіти
6. гірчиця

7. коріння
8. Орлик
9. УКК

ПОЗЕМНО:

Олена Пчілка.

Замість квітів

В пам'ять покійного **Оси́па Бара́на**, похорон якого відбувся 31-го грудня 1977 р., присутні на поминках зложили **206.00 дол.** На бажання дружини покійного, п. Олі Баран збірку розділено на: 103.33 дол. на будову церкви Св. Юра в Н.Й. і 103.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". П. Олі Баран, яка є членкою 1-го Відділу СУА, присутні зложили вислови глибокого співчуття.

Збіркою занялися пп. Леся Гой і Ганя Серант. Листа жертводавців:

По 50.00 дол.: Др. Остап Баран з родиною — брат покійного.

По 25.00 дол. Гордіюк

По 10.00 дол.: Р. Кобринський, Плоха В. Кульматицький, др. І. і С. Серант з сином, М. Кізіма, В. Псунь, Г. і О. Сливка, В. і Г. Серант, Р. Скоробогатий.

По 5.00 дол.: Л. Гой, Гірняк, М. і М. Баран, Тимців, Б. Калина, М. Кузик.

По 2.00 дол.: ред. М. Островерха, О. Ільницька, Манацький, М. Качунь, Волинін.

По 1.00 дол.: Б. Баран.

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 - 1 і по полудні від 3 - 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533 - 4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. др. Стефанії Коренець**, складає 10.00 дол. на Український Музей

Міра Залуцька

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Александри Блажовської** складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Агафія Галишин

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Михайла Добош** складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

сестра Олена Бойко

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. мец. др. С. Калиновського**, мужа моєї сестри Ірени, членки 63-го Відділу, складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Леонтина Галяженко

членка 63-го Відділу — Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Александри Блажовської**, членки 5 Відд. СУА в Дітройті, складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" а родині висловлюю щире співчуття

Леонтина Галяженко

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Кочерган**, незабутньої членки Гуртка Книголюбів у Філадельфії, складають 12.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Членки Гуртка Книголюбів у Філадельфії

В пам'ять незабутнього приятеля моєї хати з таборових часів **бл. п. сотника Романа Олексія** складаю скромний даток 5.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

С. Гаврилюк

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД журналу "НАШЕ ЖИТТЯ" за час від 1 липня до 31 грудня 1977 р.

131.00 дол.
Окружна Управа — Нью Джерзі — Збірка в "Дні Союзянки".

По 100.00 дол.
36 Відділ — Чікаго

По 50.00 дол.
66 Відділ СУА — Нью Гейвен, 57 Відділ — Ютика.

По 35.00 дол.
17 Відділ СУА — Маямі, Флоріда.

По 25.00 дол.
89 Відділ СУА — Кергонксон.
46 Відділ — Рочестер
47 Відділ — Рочестер

По 5.00 дол.
5 Відділ СУА — Дітройт, 33 Відділ — Клівленд.

По 2.00 дол.
41 Відділ СУА — Філадельфія.

По 30.00 дол.
Марія і Богдан Макарушки — Бруклін

По 25.00 дол.
Кароліна Ганич, Нью Йорк

По 22.00 дол.
3 Вечора Марти Тарнавської.

По 20.00 дол.
Уляна Білецька — Толмедж, Огайо,
Ольга Масюкевич — Нью Йорк, Ірина
Пезанська — Чікаго.

По 15.00 дол.
Мачертак — Дітройт.

По 11.00 дол.
О. Падиг — Торонто, Марія Рудницька — Вінніпег, Петро і Галя Ширипи — Ньюарк.

По 10.00 дол.
др. Людмила Починок — Венесуеля,
Антоніна Крохмалюк — Воррен, Міч.,
Хом'як — Дітройт, Ольга Паль —
Іван і Леонтина Боднаруки — Гомвуд,
Ілл. Степан Микитка — Філадельфія,
Марія Козак — Воррен, Ольга Смо-
родська — Пассейк, Лідія Куриляк —
Іллиной, Уляна Павлинська — Чікаго,
К.Надяк — Монреаль.

По 10 дол.
Ольга Гірна — Йонкерс, Марія Овчин-
ник — Гайленд Парк, Н. Дж.

По 8.00 дол.
Сацюк О. —

По 7.70 дол.
Володимира Демус — Мокена, Ілл.

По 7.00 дол.
Евгенія Поттер — Рочестер, Віра
Андрушків — Воррен, Люба Куц —
Едмонтон, Анна Іванів — Торонто.

По 6.00 дол.
Анна Ванько — Фінікс, Ар., Анна Ро-
манюк — Канада, Марія Іваськів —
Гансвіллі, Софія Леськів — Філадель-
фія, Люба Тимчук — Нью Йорк, М. Же-
ребецька — Саскатун, др. Слава Гре-
беняк — Лоудинвіл

по 5.80 дол.
Надя Дзудзан — Чікаго.

По 5.70 дол.
Марія Стайберк — Парма.

По 5.00 дол.

Е. Барнич — Дітройт, М. Лесейко — Чі-
каго, Ольга Решетило — Огайо, Ірена
Ничай — Байон, Віра Мазяр — Мей-
пелвуд, Наталя Винницька — Вестон,
Кон., Христина Свишук — Сант Люїз,
Мон. Ірена Гнатів — Йонкерс, Анна
Макар — Торонто, Анна Леник — Чі-
каго, Лідія Кий — Валінгфорд, Воло-

Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"
Return to "Our Life" Magazine, 108 Second Ave. New York, N. y. 10003

RETURN POSTAGE GUARANTEED

димира Васічко — С. Орандж, Анна Гембарська — Вінніпег, Марія Кудля — Канада, Анна Вітрог — Канада, Ліда Савдиг — Монреаль, Дарія Гаврилук — Монреаль, М. Ліниця — Ст. Катерінс, Копачинська — Гамільтон, Анна Бумбак — Едмонтон, О. Падиг — Торонто, Микитин Васирина — Трентон.

По 4.00 дол.

Зелем Петріна — Чарлерой, Па., Теодозія Гаврилів — Філядельфія, О. Бараннік — Кергонксон, Ірена Остапчук — Бофало, Стефанія Савчук — Торонто, Е. Савка — Канада.

По 3.50 дол.

А. Волошин — Парма

По 3.00 дол.

Лідія Захарків — Рочестер, Стефанія Сікора — Огайо, Ярослава Ніщененко — Воррен, Міч. А. Вояковська — Сиракюзи, Наталія Мартюк — Канада, Іванна Гіш — Байон, Анна Гарнавська — Філядельфія, Наталія Масюк — Філядельфія, Оксана Мельничин — Франкфорт, Валентина Журківська — Дітройт, Олександра Воробкевич — Лексінгтон, Зеновія Зарицька — Плейнвю, Софія Лозинська — Канада, Ксеня Генгало — Філядельфія, Богданна Михайлів — Бетлегем, І. Березинська — Міделтаун, Іван Панчук.

По 2.90 дол.

Жіноча Ланка СУМ

По 2.80 дол.

Ольга Дубик — Трентон.

По 2.00 дол.

Емілія Воляник — Парма, О., Євгенія Кекіш — Нью Йорк, Ольга Карван — Філядельфія, Марія Ярмолюк — Сомерсет, Н. Дж., Люба Кінах — Гартфорд, Т. Давидович — Торонто, Галина Микита — Кліфтон, Іванна Ганкевич — Йонкерс, Ольга Захари — Канада, Оксана Стельмах — Лівонія, Міч., Мирослава Тершаковець — Маямі, Анастасія Заброцька — Мічеген, Ганна Самутин — Балтімор, Стефанія Тишко — Сиракюзи, Ізидора Боярська — Гакенсак, Іванна Хмільєвська — Балтімор, Ольга Білостоцька — Озон Парк, Олександра Раковська — Мереланд, Анна Сокольська — Гартфорд, Анна Одесей — Філядельфія, Галина Стеців — Каліфорнія, Марта Василькевич — Дітройт, Параскевія Васирина — Денвер, О. Рогатинська — Дітройт, К. Горбачевська — Монреаль, О. Ізьо — Едмонтон, Ірина Доманчук — Сент Леонард, Софія Горляч — Торонто, Оксана Веріба — Торонто, І. Мулькевич — Торонто, Надя Полюх — Канада

По 1.00 дол.

С. Цьолко — Джерзі Сіті, О. Пайкос —

Джерзі Сіті, Г. Гомзяк — Філядельфія, Олена Кміцикевич — Перн, Ін. Куріліва — Канада, Соня Гонтар — Торонто, Люба Федорка — Дітройт, Євгенія Періг — Аллентавн, Олена Мірчук — Сіятел, Вн. Наталія Базарко, — Бронкс, Стефанія Стерпак — Філядельфія, Іванна Городиська — Чікаго, С. Озарук — Рочестер, Татяна Ясінська — Сільвер Спрінг, Дана Вонторська — Корнелс, Па., К. Апонюк — Канада, Катерина Посполита — Філядельфія, Анна Врублевська — Бруклін, Броня Ковалів — Нью Йорк, Марія Левицька — Льюс Анджельос, З. Воробець — Ньюарк, А. Захарко — Менвіл, Н. Дж., Анастасія Хариш — Ілліной, Катерина Георгія — Вайбол, Па., Марія Струб Клівленд, Марія Головінська — Філядельфія, Люба Слоневська — Ірвінгтон, Ольга Кобзар — Гантер, Уляна Перецька — Фавель, Міч., Анна Кушнір — Філядельфія, Анна Кравчук — Парма, Марія Голуб — Міч., Люба Мурин — Рочестер, Марія Флюнт — Фі-

лядельфія, Марія Дмитренко — Філядельфія, О. Федорів — Росліндел, Ма., Ірена Слабий — Бревер, Ольга Лехнюк — Чікаго, Ольга Крехтяк — Довнер Гров, Ольга Жовнірович — Рочестер, Софія Хамуляк — Мілвокі, Віс. Ольга Буздіган — Бронкс, Іванна Козак — Вотерсфілд, Наталія Дума — Нью Йорк, Марія Мулькевич — Балтімор, Володимира Полянська — Парма, Анна Проценко — Балтімор, Марія Білосор — Філядельфія, Наталія Клецор — Монреаль, М. Ямчук — Канада, Ірина Кушмелин — Торонто, Софія — Торонто, К. Апонюк — Канада.

Жертводавці на Пресовий фонд журналу "НАШЕ ЖИТТЯ", які поклали свої пожертви як: подяки, побажання, привіти чи "Замість квітів" є проголошувани кожного місяця.

Поля Книш
фінансова секретарка

ЦІЛИЙ СВІТ ВЕЛИКА ШКОЛА

Казки для дітей награні на ленті

Ціна касетки 5.- дол.

Замовляти:

Головна Управа СУА
UNWLA
108 Second Av.
New York, N.Y. 10003

Zirka Clark
або 27-37 Warwick
Bloomfield Hills, Mich
48013

UKRAINIAN STORIES FOR CHILDREN

Produced by Educational Committee of UNWLA Inc. in Detroit

Narrated by Kateryna Branka-Krywuckyj

Music arranged & played by Maria Lonchyna-Lisowsky

Audio: Mark Ihor Togan

Art design: Edward Kozak

©1976 UNWLA, Inc.